

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ—ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΔ. ΣΒ. VI. Φ4.0007

ΟΜΑΛΑ. ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΧΑΪΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΑΘΗΝΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α.
ΑΘΗΝΑ:

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Π. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 1
5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1934

ΣΟΝΕΤΑ (*)

Σ' ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΜΟΥ

Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι σὺ πούλ-
|φες ἐδῶ
Νὰ ρίξης μιά ματιά στὸ ἐνθύ-
|μημά μου
Φίλε ἐπισκέφτη, ἐγὼ σ' εὐχα-
|ριστῶ
Σὺ τώρα θὰ θυμᾶσαι ἀπὸ δι-
|κά μου

Ὅ,τι σ' ἐσέγα μ' ἔκανε γνωστό.
Μὰ ἐμὲ σκεπάζει ἡ γῆ τὰ λεί-
|ψανά μου,
Ὅστε νὰ μὴ μ' ἔχω νὰ σὲ
|αἰσθανθῶ.
Ἔτσι κι' ἐσὺ μὴ χάνεσαι κον-
|τά μου.

Δὲν κατοικιοῦνται οἱ τάφοι ἀπὸ
|στοιχιά,
Γιὰ νὰ ἰδῆ ὁ Λασκαράτος τὴ
|μορφὴ σου,
Καὶ σὺ νὰ ἰδῆς σὰν κάποιον
|του θωριά.

Καὶ μόνον εἰς τὸ διάβα τῆς
|ζωῆς σου
Θυμῶσουνε κι' ἐμὲ καμμιά φορά,
Γιὰ νὰ μὲ ζῆς εἰς τὴν ἐνθύ-
|μησή σου.

Ἡ ΔΙΑΛΟΚΑΜΠΑΝΕΣ

Καθ' ἐκκλησιὰ τῶν Χριστια-
|νῶν τοῦ διαβόλου
ἔχει καὶ τὸ δημόσιο ἐνοχλη-
|τῆρι της
ὅπου εἶναι ὀλοχρονίς τὸ βᾶ-
|σανο ὄλου
τοῦ τόπου, πού μὲς τὸ πανη-
|γύρι της.

Μέρα καὶ νύχτα, χωρὶς σέβας
|διόλου
γιὰ τοὺς γειτόνους, κάνει τὸ
|χατῆρι της·
ἀλλ' ὅταν χάρη ἐνὸς πανηγυ-
|ριόλου
ἀρχίζῃ πρὸ ἡμερῶν τὸ πανη-
|γύρι της,

Ἄχ, τότες οἱ γειτόγοι ἀδη-
|μονοῦνε
ἂν τύχῃ κηόλα νᾶχουνε κι'
|ἀρρώστια
καὶ τοὺς πανηγυριόλους βλα-
|στημοῦνε.

Καὶ δέονται νὸ τοὺς ἔμπουνε
|στά ἐντόσθια
τὰ γλώσσια, νὰν τοὺς κάνοιν
|τιοληνητῆρι,
γιὰ νᾶχουνε σωστό τὸ πα-
|νηγύρι.

ΣΤΟ ΝΗΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Καλῶς μου το τὸ νηό μου τὸ
|φεγγάρι.
Καὶ τί νὰ πιάσω δὰ τώρα πού
|σ' εἶδα;
Μήπως ἔχω κλονί μσογαρι-
|τάρι;
Μήπως ποιάζω μιά χρουσή
|ἀλυσίδα;

Ἔχω ἀδειανὸ καὶ κούφιο τὸ
|πουσονάρι·
Καὶ διστάζω σ' ἐσὲ νὰ βάλω
|ἐλπίδα,
Μὰ φεγγάρι μου, ἂν μὲ κανε
|τὴ χάρη
Νὰ μοῦ δώσης κι' ἐμὲ μιά
|λιματίδα.

Ἄπὸ τὴ γιομωσή σου τὴ χρουσή,
Νὰ χρυσώσω κι' ἐγὼ καὶ ἰά
|γιομίσω
Τὴ φούχτα μου καλὰ τὴν
|ἀδειανή.

Δὲν ἤθελα ποτὲ σοῦ ἀγνωμο-
|νήσω.
Μὰ κάθε πού προβαίνεις στὸ
|βουνάκι,
Πεταχτὰ νὰ σοῦ δίνω ἕνα φι-
|λάκι.

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

(*) Τὰ τρία αὐτὰ σονέτα εἶναι ἐπὶ μιά σειρά σπανίων καὶ ἀγνωστων τραγουδιῶν τοῦ μεγάλου Λασκαράτου. Τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» θὰ δημοσιεύσουν καὶ στὰ ἐπόμενα φύλλα τους πολλὰ ἀγνωστα τραγούδια τοῦ Λασκαράτου, Βακαθῆ καὶ πεζά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΑΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σ' ὄλο τὸν κόσμον, στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀσία καὶ στὴ μακρυνὴ Αὐστραλία, στὶς ἀφιλζέενες στέπες καὶ στὶς ἀτελείωτες ἐρήμους, σ' ὄλους τῆς γῆς τὶς χῶρες καὶ σ' ὄλους τοὺς ξένους τόπους, εἶναι σκορπισμένοι οἱ συμπατριῶτες μας, καὶ ζητοῦν παλεύοντας σκληρὰ μὲ τὰ χίλια-δυὸ ἐμπόδια ποὺ μπαίνουν μπροστὰ στὸ δρόμον τους, μιὰ καλλίτερη τύχη, μιὰ καλλίτερη ζωὴ. Οἱ Γεράκηδες, οἱ Φωκάδες καὶ τόσο ἄλλοι ποὺ ἔφθασαν στὰ πὺ ψηλὰ ἀξιώματα σὲ ξένες μακρυνές χῶρες, δὲν ἦταν παρὰ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν σὰν μόνον τοὺς ὄπλο τὸ θάρρος, τὴν ὑπομονή, τὴν πίστη.

Καὶ στὸ τελευταῖο ἄκρον τῆς γῆς, ἐκεῖ ποὺ ἴσως σπάνια πόδι Εὐρωπαϊοῦ πατεῖ, πραγματικὰ ἐθανυματούργησαν καὶ θανατουργοῦν πολλοὶ Κεφαλονίτες, ποὺ δίκαια πρέπει νὰ τοὺς δώσουμε τὸν τίτλον τοῦ ἥρωος.

Δὲν εἶνε μόνον οἱ οικονομικὲς ἐπιτυχίες ποὺ τοὺς κάνουν ἀξιους αὐτοῦ τοῦ τίτλου, ἀλλὰ καὶ οἱ πολυποίκιλες ἐκπολιτιστικὲς ἐπιτυχίες τους. Πόσοι καὶ πόσοι συμπατριῶτες μας δὲν ἐτίμησαν καὶ δὲν τιμοῦν καθημερινὰ τὸ ὄνομα ὅχι μόνον τοῦ νησιοῦ μας, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τῆς χώρας μας, μὲ τὶς θριαμβευτικὲς ἐπιτυχίες των στὸ ἐπιστημονικὸ καὶ γενικὰ στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο.

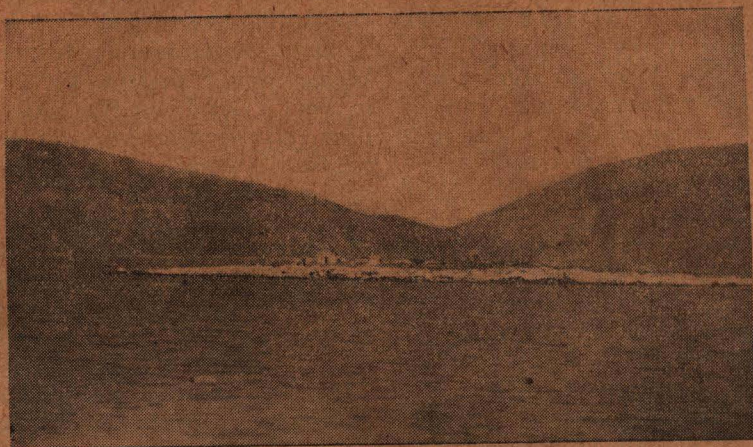
Πλαί στοὺς μεγάλους ἐπιστήμονες, στέκουν οἱ μεγάλες πολιτικὲς μορφές, καὶ πὺ ψηλὰ ἀπ' ὄλους ἂς φέρουμε στὴ μνήμη μας τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑπτανήσου, ἐκείνους ποὺ ἐθυσίασαν τοὺς ἑαυτοὺς των γιὰ μιὰ κοινὴ ἰδέα: τὴν ἔνωση τῶν Ἑπτὰ Νησιῶν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Ριζοσπάστες πάντα ἤθελαν τὰ φωτεινὰ παραδείγματα, ποὺ θὰ στέκουν ψηλὰ καὶ θὰ δείχνουν τὸ δρόμον ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν οἱ ἄγνοοι πατριῶτες, οἱ ἄγνοοι ἄνθρωποι.

Μὴ μήπως μαζί μὲ τοὺς πολιτικούς καὶ μαζί μὲ τοὺς ἐπιστήμονες, δὲν ἔχουν τὴν ἴδια θέσση καὶ οἱ λογοτέχνες, οἱ ποιητὲς καὶ οἱ καλλιτέχνες τῆς Κεφαλονίδας; Ἀνάμεσα στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώ-

πων, χωρὶς ἀμφιβολία πὺ ψηλὰ στέκει ὁ μεγάλος Ἀνδρέας Λασκαράτος, ὁ ποιητὴς, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἀγωνιστὴς, ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ζωὴ του δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἓνας ἀδιάκοπος καὶ σκληρὸς ἀγῶνας μὲ μύριες στερήσεις καὶ κακουχίες, μὲ φυλακίσεις καὶ ἐξορίες καὶ μὲ μιὰ πίστη ἀκράδαντη καὶ ἓνα σκοπὸ: τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς ὀλότητος. Μὲ τὴν πέννα στὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ ἄλλο ὁ Λασκαράτος, ἀγωνίστηκε καὶ ἐνίκησε. Τὸ ἔργο του πάντα θάναι ἀνεκτίμητο γιὰ τὴν χώρα ἀπὸ τὶς ἄλλες του ἀξίες ἔχει καὶ μιὰ ποὺ λίγων τὰ ἔργα διακρίνει: **τὴν ἀλήθεια**. Τὰ ὄντομα τῶν Ἀβλιχων, τοῦ Τυπάλδου καὶ τόσοων ἄλλων ἐξαιρετικῶν ἐργατῶν τῆς τέχνης δίνουν στὸ πνευματικὸ παρελθὸν τοῦ νησιοῦ κάτι τι τὸ ἐξαιρετικὸ.

Καὶ σήμερα; Ποῦ εἶναι ἡ πνευματικὴ κίνηση; Ποῦ εἶναι τὰ καινούργια ταλέντα; Οἱ λίγες ἐξαιρέσεις—τὰ μόνον παραήγορα σημεῖα—δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς πνευματικῆς στείροτητας ποὺ διακρίνει τὸ νησί μας. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ νομίζουν ὅτι ἔσβυσε πὰ κάθε ἐλπίδα γιὰ μιὰν πνευματικὴ ἀναγέννηση στὴν Κεφαλονιά. Αὐτοὺς ποὺ μόνον τους διακριτικὸ εἶναι ἓνας; παθολογικὸς πεσιμισμὸς, τοὺς ἀφίνομε στὴν ἄκρη. Ἐμεῖς ποὺ πιστεύουμε ἀπόλυτα στὴ δυναμικότητα τῶν χιλιάδων συμπατριῶτων μας ποὺ σ' ὄλη τὴ γῆ—ἀφανεῖς ἥρωες—δημιουργοῦν. Ἐμεῖς ποὺ βλέπουμε πὺς σύντομα θ' ἄρτη μιὰ καινούργια μέρα ποὺ καὶ πάλι ἡ Κεφαλονιά θὰ παρουσιάσῃ μιὰ πνευματικὴ κίνηση ἀντάξια τοῦ παρελθόντος, ἔμεῖς ποὺ νιώθουμε τὴν ἀνάγκη καὶ θέλουμε νὰ δουλέψουμε γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου μας, καλοῦμε ὄλους τοὺς Κεφαλονίτες τοῦ Κόσμου νὰ μᾶς βοηθήσουν. Καλοῦμε ὄλους—νέους καὶ παλοὺς—ὅσους νιώθουν τὴν ἀνάγκη αὐτῶν τῶν σκοπῶν, ὅσους πιστεύουν σὲ μιὰ πνευματικὴ ἀναγέννηση στὸ νησί μας νὰ μποῦν στὶς ἀγκάμες τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων», ἔχοντας ἀπόλυτη βεβαί-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΥΣΣΟ

Τò νησάκι Μαθηταριό ή Δασκαλειό ανάμεσα στην Κεφαλονιά και στò Θιάκι.

**ΕΝΑΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΗΣ
ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ**

‘Αγαπητοί μου συντάχτες τών «Κεφαλονιακών Νέων».

Σας συγχαίρω πρώτα-πρώτα γιά τήν ώραιά έμπνευσή σας νά βγάλετε περιοδικό με σκοπό νά κάμετε γνωστό τόν πλούσιο πνευματικό θησαυρό τού νησιού μας, και νά τò καταστήσετε κέντρο κάθε Κεφαλονίτικης πνευματικής κίνησης.

‘Η προσπάθειά σας είναι εύγενική και χρειάζεται νά τή βοηθήση κάθε Κεφαλονίτης πού αγαπάει άληθινά τόν τόπο, πού μάς γέννησε.

Προχωρήστε με θάρρος και, όσα στò δρόμο σας βρήτε εμπόδια, ξεπεράστε τα με τήν πεποίθηση πώς θά πιτύχετε σεις οι νέοι, ό,τι δέν πιτύχαμε έμεις οι παλαιότεροι σας.

Σας εύχαριστώ γιά τήν τιμή πού μου κάμετε, νά μου ζητήσετε τή συνεργασία μου. Θά προσπαθώ πάντα κάτι νά σας γράφω, όσο θά μου δίνη καιρό τò χαροπάλαμα γιά τή ζωή.

* *

Σήμερα θά σας πώ μερικά λόγια γιά έναν τολμηρό θαλασσοπόρο συμπατριώτη μας, πού λίγοι φαντάζομαι δικοί μας

τητα ότι δέν ξευπηρεστούν τά συμφέροντα μιās ομάδος, αλλά έλόκληρη τήν ιδιαίτερή μας πατρίδα στην όποίαν ανήκει τò περιοδικό.

‘Η Συντακτική ‘Επιτροπή

ξαιρούν έστω και τ’ όνομά του. Τò όνομά του ήταν :

‘Ιωάννης Φωκάς.

Έζησε στò 16ο αιώνα ‘Η οικογένεια Φωκά καταγόταν από τήν Πόλη κ’ έπε τ’ από τò 1453, δυό, οι άρχηγοί της, ό ‘Εμμανουήλ κι ό ‘Ανδρόνικος έφυγαν από ει και πέρασαν στην Πελοπόννησο. ‘Ο ένας ό ‘Ανδρόνικος έμεινε εκεί και απόχτησε χιήματα, ό άλλος ό ‘Εμμανουήλ πήγε στην Κεφαλονιά στα μέσα τού 15ου αιώνα και πρωτοκατοίκησε σε μιá όμορφη τοποθεσία τού νησιού, πού σήμερα λέγεται ‘Ελιός. ‘Από τόν άρχηγό αυτών γεννήθηκαν τέσσερα παιδιά οι Στέφανος, ‘Εμμανουήλ, ‘Εκτωρ και ‘Ιάκωβος, ό πατέρας τού θαλασσοπόρου. Τότε πού μεγάλωνε κοντά στόν πατέρα του ό ‘Ιωάννης Φωκάς, ναυτικό Κράτος μεγάλο και δυνατό ήταν ή ‘Ισπανία και πολλοί ναυτικοί Κεφαλονίτες έφυγαν από τò νησί και πήγαιναν νά βρούν ένοργασία στην ‘Ισπανία. ‘Έτσι έκαμε και ό Φωκάς. Ταξιδεύοντας όμως μέσα στα ‘Ισπανικά καράβια και περνώντας τόν ωκεανό, απόχτησε πολλή

πείρα και σὲ λίγο χρόνο ἡ φήμη του ἦταν τόσο μεγάλη, πὺν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας τὸν διώρισε πιλότο τοῦ στόλου του. Τῆ θέρση αὐτὴ τὴν κράτησε 40 ὁλάκερα χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ μιμήθηκε τοὺς ἄλλους Ἰσπανοὺς και σχημάτισε ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς χῶρες, πὺν εἶχαν στήν ἔξουσία τους, μιὰ μεγάλη περιουσία ἀπὸ 60.000 δουκάτα (τὸ καθένα ἦ-αν ἀξίας 4 περίπου μάρκα).

Τὸν ἴδιο καιρὸ πὺν οἱ Ἰσπανοὶ και Πορτογάλλοι θαλασσοπόροι κουβαλοῦσαν ἀπὸ τὶς ἀποικίες, πὺν ἀνακάλυπταν, φορτώματα τὸ χρυσάφι και τὸ ἀσημι, ἀρχισαν νὰ τοὺς μιμοῦνται και οἱ Ἄγγλοι, τὶς ὁποῖες ὑποστήριξε στὶς τέτιες ἐπιχειρήσεις ἡ βασιλισσά τους ἡ Ἐλισσάβετ κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς τολμηρότερους Ἄγγλους θαλασσοπόρους, ἀληθινὸς ληστοπειρατής, ἀναδείχθηκε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Θωμάς Κάβεντις. Αὐτὸς ἦταν πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ ἔχασε τὴν περιουσία του και ἀρχισε τὶς ἐπιδρομὲς του στὶς Ἰσπανικὲς χῶρες, ληστεύοντας κάθε καράβι πὺν συναντοῦσε στὸ δρόμο του. Ὁ ἴδιος συνάντησε και τὸ Φωκά στὶς Φιλιπίνες και τοῦ πήρε ὅλη τὴν περιουσία του.

Ὁ Φωκάς ἐτοιμάσθηκε νὰ γυρίσει στήν Ἰσπανία και νὰ ζητήση ἰκανοποίηση ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴ Αὐλή. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ὁμως τοῦ Μεξικῶ ἀποφάσισε τότε νὰ κάμη μιὰν ἔρευνα μήπως στὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀμερικῆς ὑπῆρχε κανένα πέρασμα πὺν νὰ ἐνώνη τὸν Ἀτλαντικὸ μὲ τὸν Εἰρηρικὸ ὠκεανὸ. Πολλοὶ προηγούμενοι θαλασσοπόροι, ὅπως ὁ Μαγγελάνος, ὁ Κορτέζ, εἶχαν κάμη παράμοιες ἔρευνες, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχία. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Οὐδσων, πλέοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σημερινοῦ Labrador ἀνακάλυψε τὸ στενὸ τοῦ Ἀνιάν και διακήρυξε ὅτι ἀπὸ τὸ στενὸ ἐκεῖνο μποροῦσε νὰ περάσουν πλοῖα ἀπὸ τὸ Εἰρηρικὸ στὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸ.

Γυρίζοντας ὁμως στήν Πορτογαλία γιὰ νὰ φέρη τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία πνίγηκε στὸ δρόμο, και τὸ περίφημο αὐτὸ στενὸ ἔμεινε πάλι ἀγνωστο! Ὁ πόθος γιὰ τὴ δόξα και γιὰ τὰ μεγάλα πλοῦτη, πὺν διαδόθηκε ὅτι ἔχει ἡ νέα αὐτὴ χώρα, πὺν εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Οὐδσων, ἔκαμε, ὅπως εἶπα παραπάνω, τὸν ἀντιβασιλεὺς τοῦ

Μεξικῶ ν' ἀποφασίση ἕνα νέο ταξίδι γιὰ τὸ στενὸ αὐτὸ και τὴν ἐπιχείρηση τὴν ἀνάθεσε στὸ Φωκά.

Ἡ ἀποτυχία τῶν προηγούμενων θαλασσοπόρων, ἡ ἀτέλεια τῆς ἐπιστήμης τότε και ἡ ἀγριότητα τῆς θάλασσας στὰ μέρη ἐκεῖνα παράσταιναν ἐπικίνδυνο τὸ ταξίδι. Ὁ Φωκάς ὁμως δέχθηκε τὴν πρόταση και μὲ τρία πλοῖα ἀνοίχθηκε στὸν ὠκεανὸ. Πέρασε ἀρκετὸς χρόνος και τὸ θάρρος κ' ἡ ἰκανότητα τοῦ Φωκά κρατοῦσε σὲ πειθαρχία τὰ πληρώματα. Οἱ πολλὲς ὁμως και φοβερὲς τρικυμίες, τὸ ἀγνωστο τέλος και οἱ γνωστὲς ἀποτυχίες τῶν ἄλλων θαλασσοπόρων φόβισαν ὑπερβολικὰ τὰ πληρώματα και στὸ τέλος, σὰν ἔβλεπαν νὰ μὴ φτάνουν στὸ σκοπὸ τους, ἐπαναστάτησαν και ἀνάγκασαν τὸν Φωκά νὰ τοὺς φέρη στὸ Μεξικὸ.

Ὁ Φωκάς ὁμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του· τὸ 1592 μὲ δύο ἄλλα πλοῖα ξεκίνησε πάλι και ἔφθασε ἔπειτ' ἀπὸ μύριους κινδύνους, στὸ πιὸ βόρειο μέρος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκεῖ ξάνοιξε ἕνα ἀνοιγμα θάλασσας και μπῆκε μέσα. Τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ τὸ περίφημο στενὸ τοῦ Ἀνιάν.

Ἐπλεε 28 ὁλόκληρες μέρες ἀνάμεσα ἀπὸ πολλὰ νησάκια. Τέλος βγήκε στὴ ξηρὰ και βρῆκε ἀνθρώπους ντυμένους μὲ δέματα ζώων. Ἐξακολούθησε ὕστερα τὸ ταξίδι του γιὰ νὰ περάση στὸν Ἀτλαντικὸ. Ἀπὸ φόβο ὁμως μὴν τὸν χτυπήσουν οἱ ἀγριοὶ κάτοικοι τῆς χώρας ἐκείνης γύρισε πάλι ἀπὸ τὸν Εἰρηρικὸ ὠκεανὸ, ἀπ' ὅπου ξεκίνησε, στὸ Μεξικὸ, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ λάβη ἀμοιβὴ γιὰ τοὺς κόπους του. Σὰν εἶδε ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Μεξικῶ τὸν περιπαίξε, φαντάστηκε ὅτι ἂν γύριζε στήν Ἰσπανία ἐκεῖ θὰ εὗρισκε πιὸ εὐγενικοὺς τοὺς ἀρχοντες. Γύρισε πραγματικά, ἀλλὰ κ' ἐδῶ τὴν ἴδια ἀχαριστία συνάντησε. γιὰ τὴν ὑπουργγὸς τῶν ἀποικιῶν, ἀφοῦ τὸν κράτησε ἀρκετὸν καιρὸ μὲ ὑποσχέσεις, στὸ τέλος τὸν γέλασε ἐλεεινὰ. Μὲ τὴ λύπη στήν ψυχὴ ὁ Φωκάς ἔφθασε στήν Ἰσπανία κ' ἀποφάσισε νὰ γυρίση πάλι και νὰ μείνη στήν Κεφαλονιά.

Σὰν ἔφθασε στὴ Βενετία συνάντησε τὸν Ἄγγλο Λόκε κ' αὐτὸς τὸν ἔπεισε

νά πάη στην Ἀγγλία καὶ νά εἰπῆ τὰ μυ-
στικά καὶ τίς ἀνακαλύψεις του στή βασι-
λισσα Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία μισοῦσε τοὺς
Ἰσπανοὺς καὶ εἶχε ὀργανωμένη κατα-
σκοπεία, γιὰ νά μαθαίνει κάθε κίνηση
τοῦ Ἰσπανικοῦ ναυτικοῦ στὶς ἀπέραντες
καὶ πλούσιες Ἀμερικανικὲς ἀποικίες.

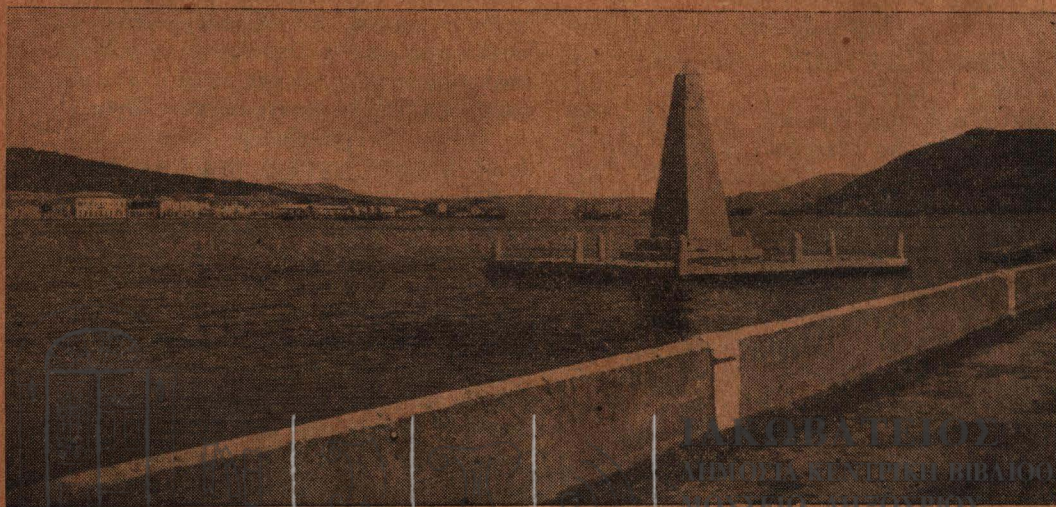
Ὁ Φωκᾶς ἤξαιρε τὸ μῖσος αὐτὸ τῶν
Ἀγγλων γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς, ἤξαιρε δὲ
καὶ τὸν πόθο πού εἶχαν γιὰ ν' ἀνακα-
λύψουν τὸ περίφημο στενὸ τοῦ Ἀνιάν.
Ἐλπίζοντας λοιπὸν ὅτι κάτι θὰ κέρδιζε,
ἂν ἤθελε ὑπηρετήσῃ τοὺς Ἀγγλους, εἶπε
στὸ Λόκε ὅτι εἶναι πρόθυμος νά πάη
στὴν Ἀγγλία καὶ νά ὀδηγήσῃ τοὺς Ἀγ-
γλους στὸ περίφημο στενὸ, μέσα σὲ τρι-
άντα ἡμέρες, ἀρκεῖ νά τοῦ ἔδιδαν δύο
πλοῖα καὶ ἀνάλογα πληρώματα. Ὁ Λόκε
ἀνάφερε τὸ γεγονός στὴν Κυβέρνησή
του καὶ ἡ πρόταση τοῦ Φωκᾶ ἐγίνε
δεκτὴ.

Στὸ μεταξὺ ὅμως διάστημα ἄλλες ὑπο-
θέσεις σπουδαιότερες ἀπασχόλησαν τὴν
Ἀγγλικὴ Κυβέρνηση καὶ ἔτσι ἄργησε νά
δώσῃ ἀπάντηση στὸν Λόκε. Ὁ Φωκᾶς
δὲν ἤμποροῦσε πιά νά περιμένῃ στὴ Βε-
νετία καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Κεφαλονιά. Τὸ
1602 ἔφτασε τέλος εὐνοϊκὴ ἀπάντηση
στὸ Λόκε καὶ αὐτὸς μὲ μεγάλη χαρὰ ἔφυγε

γιὰ τὴν Κεφαλονιά νά τὴν ἀναγγεῖλῃ
στὸ Φωκᾶ. Φθάνοντας ὅμως στὴ Ζάκυνθο
ἔμαθε ὅτι ὁ τολμηρὸς θαλασσοπόρος ἦταν
ἐτοιμοθάνατος καὶ γυρίζοντας στὴν Ἀγ-
γλία δημοσίεψε τὴ βιογραφία τοῦ Φωκᾶ,
ἀπὸ τὴν ὁποία μαθαίνομε ὅτι ὁ Ἕλληνας
θαλασσοπόρος εἶχε ἀνακαλύψει στὰ Βο-
ρειοδυτικὰ παράλια τῆς Ἀμερικῆς τόπους
πλούσιους ἀπὸ χρυσάφι, ἀσημι καὶ μαρ-
γαριτάρια καὶ ἔδιφρος πολὺ εὐφορο. Τὸ
ταξίδι του αὐτὸ στὸ στενὸ τοῦ Ἀνιάν
θεωρήθηκε στὴν ἀρχὴ σωστὸς μῦθος,
νῶτερον ὅμως θαλασσοπόροι καὶ ἰδίως
ὁ Ἀγγλος Μέαρς ἐπιστοποίησε ὅτι τὸ
στενὸ ἐκεῖνο τὸ εἶδε στὰ 1788 μὲ ὄσες
λεπτομέρειες τὸ περιέγραψε ὁ Φωκᾶς. Ἄν
ὅπως ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ τολμηροὺς,
τοὺς ἀδίκησαν οἱ σύγχρονοὶ τους καὶ
τοὺς δικαιῶνει ὕστερα ὁ χρόνος, ἔτσι καὶ
τὸ Φωκᾶ τὸν ἀδίκησαν, τὸν περιφρόνησαν,
οἱ σύγχρονοὶ του, τὸν δικαιῶσε καὶ αὐτὸν
ὁ χρόνος, μόνος ἀκέραιος κριτῆς, καὶ ἔτσι
οἱ μεταγενέστεροι Γεωγράφοι τὸ στενὸ
ἐκεῖνο, πού μὲ τόσους κόπους καὶ κίνδυ-
νους, βρῆκε ὁ Κεφαλονίτης θαλασσο-
πόρος, τὸ βάφτισαν μὲ τ' ὄνομα : σ τ ε -
ν ὀ τ ο ὦ Φ ω κ ᾶ.

Χ. Ἀντωνᾶτος

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

Ἡ γέφυρα τοῦ Ἀργοστολιοῦ μὲ τὴν ἀναμνηστικὴ στήλη (Κολώννα).

ΑΠΟ ΜΗΝΑ

ΣΥΜΦΩΝΑ με τις ἀγγελίες μας, παρουμεσιάζουμε σήμερα στους ἀναγνώστες τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων» χῶρια ἀπὸ τὴν ἄλλη μας ὕλη, καὶ μιὰ σειρά τραγουδιῶν τοῦ Λασκαράτου, τῶν Ἀβλιχῶν καὶ τοῦ Μολτρέτα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ —καθὼς καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ δημοσιεύσουμε στ' ἄλλα μας φύλλα—εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστα καὶ τ' ἄλλα ἔχουν δημοσιευθεῖ σὲ τοπικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς, ποὺ κυκλοφοροῦσαν σὲ πολὺ μικρὸ κύκλο ἀναγνωστῶν. Ἔτσι μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς κι' αὐτὰ εἶναι ἀνέκδοτα. Δίνουμε πολὺ μεγάλη σημασία στὴ δημοσίευση τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν, γιατί εἶναι ἐξαιρετικὴ ἢ θέση τῶν ποιητῶν ποὺ τὰ δημιούργησαν, ἀνάμεσα στὰ Ἑλληνικὰ γράμματα.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸ ποὺ δὲν ἐκδόθησαν ἀκόμα τὰ ἅπαντα τέτοιων μεγάλων ποιητῶν. Χῶρια ἀπὸ τὰ ἄτομα, πρέπει νὰ ἐνδιαφεροῦν ἐπὶ τέλος οἱ Δῆμοι καὶ οἱ Κοινοίτητες καὶ νὰ βοηθήσουν ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ γιὰ τὴν ἐκδοσὴ αὐτῆ. Καὶ τὰ τόσα κληροδοτήματα ὅμως δὲν θάπρεπε νὰ βοηθήσουν οἰκονομικὰ μιὰ τόσο σπουδαία ἐργασία;

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ θερμότερα τὸν ἐκλεκτὸ Ἱατρό-Καθηγητὴ κ. Διον. Τουλιᾶτο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλῃ ἕνα εὐχετήριο γράμμα καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, ὅτι παρὰ τὶς πολλὰς του ἀσχολίας, θὰ προσπαθήσῃ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μᾶς στείλῃ συνεργασία του. Ὁ κ. Τουλιᾶτος εἶναι τόσο γνωστὴ καὶ ἀγαπητὴ φυσιογνωμία, ὥστε θεωροῦμε περιττὸ νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσουμε. Ἡ θέση [τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενούης τὴν ὁποίαν κατέχει, καθὼς καὶ ἡ θέση του ὡς μέλους τῆς Ἱταλικῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῆς Γενούης πάντοτε τοῦ ἔδιναν καὶ τοῦ δίνουν πολὺ ὀλίγο καιρὸ γιὰ ἄλλες ἀσχολίας. Συνδυάζων ὅμως «τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου», ἔβρισκε καὶ βρίσκει τὸν

καιρὸ νὰ ἀσχολεῖται καὶ μετὰ τὰ γράμματα. Τὸ συγγράμμα του «Ὁ Γῦρος τοῦ Κόσμου», εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα βιβλία ποὺ ἐγράφησαν στὴ γλῶσσα μας μετὰ-ξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις. Ὅταν τὸ διαβάσει κανεὶς σκέπτεται ὅτι ἂν καὶ ἐκέρδισε ἢ Ἱατρικὴ ἐπιστήμη μιὰν Ἐξοχότητα, ἔχασε ὅμως καὶ ἡ λογοτεχνία ἕνα τῆς λαμπρὸ ἀστέρι.

Ο ΧΑΡΙΔΑΟΣ ΑΝΤΩΝΑΤΟΣ, ποὺ μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ ἱστορικὴ του μελέτη, εἶναι γνωστὸς στους πολλούς. Καθηγητὴς ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους, ποιητὴς με λεπτὸ αἶσθημα, βιβλὸς μελετητῆς τῆς ἱστορίας καὶ ἰδιαίτερα τῆς Ἑπτανησιακῆς, συγγραφεὺς δεινός Ἰδιαίτερα ὅμως ἔχει ἀσχοληθεῖ μετὰ τὸ Λασκαράτο καὶ τὸ ἔργο του, καὶ ἡ μετάφραση τῆς Αὐτοβιογραφίας τοῦ Λασκαράτου σχολιασμένη, εἶναι ἕνα πραγματικὸ κατόρθωμα γιὰ τὸ συγγραφέα κ' ἕνα πραγματικὸ ἀπόκτημα γιὰ ἡμᾶς. Μιὰ μελέτη τοῦ κ. Ἀντωνάτου γιὰ τὸν δημιουργὸ τοῦ «Ληξοῦριου» ποὺ θὰ δημοσιευθῇ στὰ «Νέα» θάναί το καλλίτερο μνημόσυνο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸν ποιητὴ. Εὐχαριστοῦμε τὸν ἐκλεκτὸ μας συνεργάτη, ὅχι μόνο γιὰ τὴν πολυτιμὴ του συνεργασία, μὰ καὶ γιὰ τὰ καλὰ καὶ ἐνθαρρυντικὰ του λόγια.

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ θὰ δοῦνε σὲ ἄλλη σελίδι τὴν προκήρυξη τῶν δύο πρώτων διαγωνισμῶν μας. Πιστεύουμε ὅτι οἱ διαγωνισμοὶ εἶναι ἕνα θαυμάσιο μέσο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πνευματικῆς κινήσεως καὶ μάλιστα μεταξὺ τῶν νέων. Ὁ λογοτεχνικός, ἀσφαλῶς, θάχη μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ περιμένουμε ὅλους ὅσους μποροῦν νὰ γράψουν νὰ μᾶς στείλουν ἰδιωτικὰ τὸς. Ἀλλὰ καὶ ὁ καλλιτεχνικός (μας) διαγωνισμός, πρέπει νάχη ἀνάλογη ἐπιτυχία. Ἡ φωτογραφία σήμερα ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ τέχνη καὶ μιὰ καλὴ φωτογραφία, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς

Σ Ε Μ Η Ν Α

πὸς ἀξίζει ὅσο κ' ἓνας ζωγραφικὸς πίνακας. Εἶναι τόσες οἱ ὠμορφες τοποθεσίες στὸ νησί μας, τόσες οἱ καθημερινές σκηνές ἀπὸ τὴ ζωὴ, πού χωρὶς ἄλλο πρέπει νάβαι πλούσιος σ' ἀποτελέσματα ὁ διαγωνισμὸς αὐτός. Τὸ ἐλπίζουμε καὶ τὸ περιμένουμε.

ΣΤΙΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ ἐλέγαμε ὅτι ποτὲ ἀπὸ τις στήλες τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν θὰ γίνουιν πολιτικὲς συζητήσεις. Μένουμε καὶ θὰ μείνουμε πιστοὶ σ' αὐτὴ μας τὴ γνώμη καὶ ἀπόφαση. Τὰ «Νέα» εἶναι ἓνα περιοδικὸ καθαρὰ πνευματικὸ καὶ κάθε πολιτικὴ συζήτηση δὲν θάχε καμμιὰ θέση στὶς σελίδες μας Μονάχα λογοτεχνικὴ, καλλιτεχνικὴ, καὶ ἐπιστημονικὴ συνεργασία θὰ δημοσιεύεται στὸ περιοδικόν, καθὼς καὶ ἡ κοινωνικὴ κίνηση τῶν Κεφαλλήνων ὅλου τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας νὰ προσέχουν ὅταν μᾶς στέρνονν ὀτιδήποτε γιὰ δημοσίευση ν' ἀποφεύγουν ν' ἀναφέρουν κἄν γιὰ πολιτικὴ, γιατί τότε θὰ βρισκόμαστε στὴν ἀνάγκη νὰ μὴ δημοσιεύουμε τὴν συνεργασία τους.

ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ἓνας ἀπὸ τοὺς συνεργάτας μας θὰ περιοδεύσῃ σ' ὅλη τὴν Κεφαλονιά καὶ θὰ δημοσιεύσῃ στὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» τὶς ἐντυπώσεις του μὲ πλῆθος καλλιτεχνικῶν φωτογραφιῶν. Ἀπὸ πόλη σὲ πόλη κ' ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ θὰ γυρίσῃ ὅλο τὸ νησί, γιατί δὲν πρόκειται νὰ κἀνῃ μόνον μιὰ φιλολογικὴ περιγραφή—χοριάσανε οἱ συμπατριῶτες μας ἀπ' αὐτὲς— ἀλλὰ θὰ ἐξετάσῃ ἔλα τὰ ζητήματα πού ἀφοροῦν τὸ κάθε μέρος καὶ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ἀρμόδιους γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς πατρίδος μας. Πιστεύουμε ὅτι μὲ τὴ βοήθεια τῶν τοπικῶν ἀρχῶν κ' ὅλων τῶν ἀγαπητῶν φίλων θὰ φέρῃ σὲ αἴσιο πέρας τὴν ἀποστολὴν του αὐτῆ.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ κ' ἐμεῖς οἱ ἴδι-

οὶ ὅτι εἶναι πάρα πολλὲς οἱ ἀτέλειες πού ἔχει αὐτὸ τὸ φύλλο. Ἡ φιλοδοξία μας εἶναι νὰ καταστήσουμε τὴν ἐπιθεώρησίν μας, τὴν καλλίτερην ἐπαρχιακὴν περιοδικὴν ἔκδοσιν, καὶ θὰ τὸ κατορθώσουμε. Γιὰ τὶς σημερινὲς ἀτέλειες ζητᾶμε συγγνώμην καὶ ὑποσχόμεσθε πὼς δὲν θὰ ξαναπαρουσιασθοῦν. Τ' ἄλλο φύλλοτῶν «Κεφ. Νέων» θ' ἀναί καθ' ὅλα τέλειο.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ προσοχὴ θὰ δώσουμε στὶς ἐργασίες τῶν νέων καὶ μὲ κάθε μας χαρὰ θὰ δημοσιεύουμε τὰ ἔργα τους, ὅσα κρίνονται ἀπὸ τὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ δημοσιεύσιμα. Εἰδικῶς ἀπευθυνόμεσθε στὸ προσωπικὸ καὶ στοὺς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων τοῦ νησιοῦ μας καὶ ζητᾶμε τὴν ἐνίσχυσίν τους. Σὲ κάθε φύλλο μας εἶμαστε προθυμότατοι νὰ διαθέτουμε εἰδικὲς σελίδες ὅπου χωριστὰ ἀπὸ τὶς δημοσιεύσεις τῶν μαθητικῶν κομματιῶν, θάχομε καὶ ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴν κίνηση τὴν ἐσωτερικὴν τῶν Γυμνασίων μας (ἐκδρομὲς, γιορτὲς κτλ.). Εἶμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς ἐνίσχυσουν ὅλοι γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Κάθε Γυμνάσιο πρέπει νάχη τὸν ἀνταποκριτὴ του.

ΚΑΝΕΝΑΣ μέχρι τὸ τώρα δὲν ἐφρόντισε νὰ συναξῇ τὸ λογογραφικὸ ὑλικὸ τῆς πατρίδος μας, πού εἶναι ἀφθονώτατο. Πού εἶναι οἱ συλλογὲς μὲ τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια, μὲ τὶς παραδόσεις, μὲ τὰ γνωμικά; Ἐντελῶς ἰδιαίτερην προσοχὴν θὰ δώσουμε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ ἐξυπηρετήσῃ ὄχι μόνον τὸ περιοδικὸν μας, ἀλλὰ ὀλόκληρη τὴν ποτρίδα μας, ὅποιος μᾶς βοηθήσῃ σχετικὰ. Στείλτε μας ἀπὸ τὰ χωριά σας κάθε τι τὸ λογογραφικόν. Τὰ δημοτικὰ τραγούδια πού δίχως ἄλλο θὰ τὰ ἔξερουν οἱ γέροντες καὶ οἱ γρηές, τοὺς μύθους, ἡθῆ καὶ ἔθιμα, γνωμικά, αἰνίγματα κλπ. Εἶναι πραγματικὸ αἶσχος γιὰ τὸ νησί μας ν' ἀφίσουμε νὰ χαθῇ ἓνας πραγματικὸς θησαυρὸς, θησαυρὸς πού ὅπως δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦν τὰ μάτια μας.

ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

ὦ σεῖς, ποῦ θὰ διαβάστε ἐτοῦτα ἐδῶ
ἐν πρώτοις πρέπει γράμματα νὰ ξέρετε,
νᾶχετε γοῦστο, νᾶχετε μυαλὸ
γιὰ νὰ μπορέστε κρίση ὀρθὴ νὰ φέρετε.

Ἄλλῳς τὸν κακό σας καιρὸ
στραβὰ—κουτσὰ θὲ νὰ τὰ καταφέρετε
καὶ τὸν ἔνδεκασύλλαβο ρυθμὸ
δὲν θὰ μπορέσετε οὔτε νὰ προφέρετε.

Καὶ θάτανε καλλίτερη δουλειὰ
νὰ πᾶ νὰ ρίξτε μέσα σας ἀγγούρια
παρὰ μὲ στίχους τὸν καιρὸ νὰ χάνετε.

Ἡ ἀμάθεια, ἡ κουφότης ἢ ἀλλαλία
τὸ πέταμα τοῦ στίχου δὲν αἰσθάνεται...
Τὰ λούλουδα δὲν εἶναι γιὰ γαιθούρια.
Καὶ τὰ σονέτα δὲν εἶναι σανὸς
γιὰ δόντια—μὲ συμπάθειο—καθενός...

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Ἐξ οἴκτου συμβουλή

(Gratis)

Σεῖς πῶχετε μπερκέτι τὸν παρὰ
κι' ὁποῦ διψᾶτε πάντα γιὰ περισσότερα,
ὁποῦ σᾶς τρῶν' οἱ ἔγνοιες τὴν καρδιά
καὶ τρῶτε τὰ φαγιὰ τὰ προστυχότερα.
Σὰν τάνταλοι κατάδικα κορμιὰ
στὰ στρώματα τηράξτε τὰ κατώτερα
πῶς βασιλεύει ἡ μάγισσα Χαρά!
καὶ ζήσετε καὶ σεῖς ἀνθρωπινώτερα.
Σᾶς βασανίζει ἀρώστεια τοῦ μυαλοῦ
καὶ κάνετε καλὰ νὰ τηραχθῆτε...
περίγελο τοῦ κόσμου νὰ μὴ γένεσθε,
Γιατὶ ὄχι... Ἐτσι ποτὲ μὴ στοχασθῆτε,
Εἰκόνας ὅπως εἶσασθε Θεοῦ...
Τοῦ Βελζεβούλ καρικατοῦρες φαίνεσθε.

ΣΗΜ. «Κ. Ν.»

Σὲ παλιὰ περιοδικὰ βρήκαμε αὐτὰ
τὰ δυὸ σονέττα δημοσιευμένα χω-
ρὶς καμμιά ὑπόγραφή. Ἀπὸ τὴν
τεχντροπία καὶ τὴ μεγάλη πνεὴ
ποῦ ἔχουν, φαίνονται καθαρά, ὅτι
εἶναι τοῦ Μικέλη τοῦ Ἀβλιχοῦ. Καὶ
στὰ ἐρχόμενα φύλλα θάχομε τὸ εὖ-
τύχημο: νὰ παρουσιάσομε μιά σειρά
ἄγνωστων τραγουδιῶν τοῦ Ἀβλιχοῦ.
Ἐπίσης θὰ δημοσιεύσομε μιά με-
λέτη γιὰ τὸν ποιητὴ καὶ τὸ ἔργο
του, γραμμὴν ἀπὸ ἐκλεκτὸν λόγιον
καὶ συνεργάτη μας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟΝ
ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΩΣΤΑ ΜΑΡΚΑΤΟΥ

Ήταν βράδυ. Ἡ θάλασσα γαληνεμένη κοιμόταν μεσ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὰ λιγοστὰ μικροκάικα ἀραγμένα ἀρόδου στέκονταν ἀκίνητα καθρεφτίζοντας τὴν ὄψη τους μεσ' τὰ νερά, κάτου ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ χαροῦμένου φεγγαριοῦ. Τὸ φανάρι ἀναβόσβυνε στὸν κάβο κανονικά κι' ἀργά-ἀργά καὶ τὰ φῶτα ἑνὸς βαποριοῦ πὺν περνοῦσε μεσοκάναλα, τρεμόσβυναν. Στὰ λίγα σπίτια τοῦ πόρτου ἦταν φωτισμένα τὰ παράθυρα κ' ἕνα δυὸ καφεενδάκια, ποῦταν καὶ ταβέρνες μαζὶ καὶ μαγέρικα, εἶχαν τὴ λιγοστὴ γνωστή τους πελατσία: καμπόσους ναυτικούς τοῦ λιμανιοῦ, τοὺς δυὸ χωροφύλακες τοῦ «Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ» καὶ κάνα—δυὸ περαστικούς: ποῦχαν ἔρθει γιὰ δουλειὰς τους καὶ κάθονταν γιὰ μιὰ νύχτα στὸ χωριό. Ὅλα ἦταν σὰ νεκρά. Κι' οἱ λιγοστὲς βάρκες ἀκόμα, ἦταν βγαλμένες στὴν ἀμμουδιά οἱ περισσότερες, παραπεταμένες ἀπεριποίητες, γιομάτες χορτάκια, λὲς κ' ἦταν χωρὶς ἀφέντη. Ἡ ἡσυχία ἦταν τόση πὺν νόμιζες τὸ δίχως ἄλλο πὺς βρῖσκεσαι μακρὰ—πολὺ μακρὰ, σὲ τόπο πὺν ἦ ἔρημιὰ βασιλεύει παντοῦ καὶ στέκει ἀπάνου ἀπ' ὄλα. Καὶ τὸ γαγγίσμα τῶν σκύλων ἀκόμα, κι' οἱ φωνὲς τῶν ναυτικῶν κι' ὁ κάθε θόρυβος σοῦ κάθουν ἐντύπωση, σὲ ταραζοῦν λὲς καὶ σὲ τρομάζουν. Στὴν ἔρημιὰ ὅταν βρῖσκεσαι κ' ἦ δική σου φωνὴ ἀκόμα σὲ γι μίζει τρόμο.

Τὰ σπίτια αὐτὰ τὸ βράδυ καθὼς τὰ φωτιζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ—σπίτια μικρὰ σὰν καλύβια με ἀπροσδιόριστο γῆμα καὶ σπίτια μεγάλα, πελώρια με πολλὰ παράθυρα, με πολεμηστρες καὶ καμάρες πὺν τ' ἄφισε δείγματα στὸ διάβα του ὁ σκοτεινὸς Μεσαίωνα—ἔμοιαζαν σὰ ζωντανὰ κορμιὰ, λὲς καὶ κουνιόνταν κατὰ πᾶν σου, ἔτοιμα νὰ σὲ καταπιοῦν, νὰ σὲ σβύσουν. Ἐνας ὄγκος στὸ βάθος τεράστιος, με τ' ἀμέτρητα κλεισιὰ παράθυρα

καὶ τὶς ἀκανόνιστα βαλμένες πόρτες, με τοὺς ἔξωστες καὶ τὶς πολλὲς του πολεμηστρες, ἕνας ὄγκος σὰν ἀκατέργαστος σὲ κύτταξε με ἕνα φωτεινὸ μάτι—τὸ μικρὸ του φωτισμένο παράθυρο—ψηλὰ στὴν ἄκρη, κοντὰ στὴν πελώρια μαύρη σκέπη.

Κάποιο τραγοῦδι ἀκούστηκε. Τὸ λέγαμε με γέλοια καὶ με χάχανα οἱ ἀνδρῶποι τῆς ταβέρνας, χτυπώντας τὸ χέρια τους ρυθμικά. Φαίνεται πὺς θάταν χαρούμενο. Μὰ ἔξω στὰ μικρὰ δρομάκια τοῦ χωριοῦ, πλάι στὰ βουβὰ χίτρια, ἀκούονταν σὰ μακρυνὸς λυγμός, σὰ θρηῖνος.

Εἶναι θλιβερὸ νὰ κάθεσαι νὰ κυττᾶς τὰ λιγοστὰ φῶτα, νὰ βλέπεις τὸ φεγγάρι νὰ χουσίζει τὴ θάλασσα, τὸ φανάρι ν' ἀναβοσβύνει ρυθμικά, μονότονα καὶ κουραστικά, ν' ἀκοῦς ἕνα τραγοῦδι πὺν θέλουν νὰ τὸ λένε χαρούμενο κ' ὕστερα νὰ κυττᾶς τοὺς ὄγκους τῶν μεγάλων σπιτιῶν, πὺν λὲς καὶ θέλουν νὰ σὲ καταπιοῦν, καὶ τὸ μικρὸ φωτισμένο παράθυρο ψηλὰ, κοντὰ στὴ μαύρη πελώρια σκέπη.

Ἐνα φωτισμένο παράθυρο... Ἐ! καὶ τί; Μήπως δὲν εἶναι τόσα φωτισμένα παράθυρα ἕνα γύρο; Αὐτὸ ὅμως εἶν' ἐκεῖ. Σὰ μάτι στὸ τεράστιο αὐτὸ σπίτι, ψηλὰ πολὺ καὶ σὲ κυττᾶει περίεργα, ἐρευνητικά, σὰ νὰ θέλη νὰ σὲ γνωρίσῃ καλά, νὰ δῆ ποιοὺς εἶσαι. Καὶ νομίζεις πὺς σὲ φωνάζει παρακλητικά στὴν ἀρχὴ, διαταχτικά ὕστερα.— Ἐλα.. Ἐλα..

Τὸ τραγοῦδι σπαταίνει. Ὑστερα ξαναρχινάει με περισσότερα γέλοια, πὺν θορυβώδικα, καὶ τότες περσότερο μοιάζει με θρηῖνο.

Ἡ ἀνοιχὴ εἶχε μπεῖ. Τὸ λιμάν. ἦταν γιομάτο ἀπὸ λογιῶν—λογιῶν καράβια. Σκοῦνες καὶ μπρατσέρες, τρεχαντήρια καὶ γολέτες, ἦταν ἀραγμένες κοντὰ—κοντὰ καὶ ἔμοιαζαν σὰ δάσος τ' ἀρμπουρα με τὰ ξάρτια καὶ τὶς ἀντένες. Τὰ παλληκάρια τραγοῦδώντας σιγίριζαν τὰ καράβια τους

κι' ὄλο τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ πρῶτ' βρῖσκονταν στὸ πόδι, τρέχοντας πάντοι—κάτου γιὰ τὴ μιὰ καὶ γιὰ τὴν ἄλλη δουλειά, φροντίζοντας γιὰ τὸ κάθε τί. Οἱ ἀφεντάδες κάθε τόσο ξεπρόβελναν στὰ παραθύρια τῶν ἀρχοντοσπιτιῶν τους ἢ κατέβαιναν στὸ μῶλο γιὰ νὰ δοῦνε πὼς πᾶνε οἱ δουλειές. Κι' ὄλοι τότες ἀπὸ σεβασμὸ κι' ἀπὸ φόβο μαζὶ δούλευαν διπλά, γιὰ νὰ δείξουν στ' ἀφεντικά τους τὴν ἱκανότητά του ὁ καθένας.

Τὰ βουνὰ ψηλὰ ἦταν ὀλοπράσινα κ' ἡ γῆς ἄλλαξε κάθε τόσο ντύματα, πότε φορώντας κίτρινα, πότε ἡ ἀγριοβιολέττα τὴν ἔκανε ὀλόλευκη καὶ πότε χίλια—δυσχρώματα φοροῦσε. Ὀλάκερο τὸ χειμῶνα ἦταν δεμένα τὰ καράβια μὴ τολμώντας νὰ ξεμυτίσῃ νιν γιὰ τὰ μακρονὰ ταξίδια. Καὶ τώρα πού μύρισε ἡ ἀνοιξη, ὄλα ἔτοιμάζονταν νὰ πᾶνε ταξίδι. Στῆς Μπαρμεριάς τὰ μέρη, στὸ Μισίρι, στὴ Μαροῖλια, στὴν Ὀντέσα καὶ στὴν Πόλη. Μπογιατισμένα ὄλα, κατακάθαρα, μὲ τὰ πανιά τους ἀπλωμένα στὸν ἥλιο γιὰ νὰ στεγνώσουν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀνοιξιάτικη βροχοῦλα, μὲ τὶς γοργόνες μπροστὰ στὶς πλώρες πού περήφανα κύτταζαν μὲ τὰ λαμπερὰ γυαλένια τους μάτια. Μὰ μέσα σ' ὄλα, ξεχώριζε τρικάρταρο κι' ὀλόλευκο μὲ τὰ ζουνάρια του σειρά, τὸ κίτρινο, τὸ μαῦρο καὶ τὸ κόκκινο, τ' ὀλοκαίνουργο καράβι τῶν ἀφεντάδων τῶν Μερέτιδων, πούχαν σ' ὄλο τὸ νησί τὸ πιὸ ξακουστὸ ὄνομα. Τὸ σπίτι τους, μιὰ σπιταρῶνα πελώρια, μὲ τὰ πολλὰ του παραθύρα καὶ τὶς καμάρες, ἦταν τὸ καλλίτερο σπίτι σ' ὄλο τὸν τόπο, τὸ πιὸ πλούσιο καὶ τὸ πιὸ ἀρχοντικό.

Οἱ Μερέτιδες, πατέρας καὶ γιός, ἦταν ἀνθρωποὶ γνωστικοὶ καὶ νοικοκυραῖοι, πού βρῖσκοντας μιὰ μικρὴ περιορισία ἀπὸ κληρονομίες τὴν ἔκαμαν μεγάλη κ' ἔγιναν ἀπὸ τοὺς δυνατώτεροους ἀφεντάδες. Μαζὶ μὲ τὸ τρικάρταρο καράβι τους, τὴ «Μαριγῶ», εἶχαν κι' ἄλλα μικρότερα καΐκια καὶ στὸν κάμπο πολλὰ χωράφια καὶ ἀμπέλια ἦταν δικὰ τους. Γιὰ ὄλα φρόντιζαν, γιὰ ὄλα ἔτρεχαν μὰ πιὸ πολύ, ἔτσι, ἴσως ἀπὸ ἀγάπη στὴν καλή τους τὴ φιλενάδα τὴ θάλασσα, γιὰτὶ κι'

αὐτοὶ ἦταν ναυτικοί, τοὺς ἄρρες νὰ φροντίζον γιὰ τὸ τρικάρταρο καράβι τους. Γιὰ νὰ τὸ καμαρώσουν κατέβαιναν κάθε μέρα κάτου στὸ μῶλο καὶ τὸ κύτταζαν ὄρες πολλές, κάνοντας παρατηρήσεις στοὺς ναῦτες, δίνοντας ὀδηγίες, παρατηρώντας καὶ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες καὶ τὰ πιὸ μικρὰ λάθη πού εἶχαν γίνε. Τὴν πονοῦσαν οἱ Μερέτιδες τὴ «Μαριγῶ» σὰν παιδί τους, σὰν ἕνα κομματί του ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ τους. Κ' ἦταν ἕνα καράβι!...

Ὁ Καπιτὰ-Γεράσιμος ὁ Μερέτης, ὁ πατέρας τοῦ Καπιτὰ-Γιάννη, θάταν ἴσαμε ἔβδομηντα χρονῶνε, μὰ ἔμοιαζε σὰν πενηντάρης καθὼς περπατοῦσε καμαρωτὸς-καμαρωτὸς καὶ ντοῦρος μὲ τὴ χοντροῦ του μαγκοῦρα στὸ χέρι καὶ στὸ πλάι του ἔχοντας πάντα τὸ γιό του, ἕνα λεβεντόκορμο γιομάτο παλληκάρι, ἴσαμε τριάντα χρονῶνε. Χρόνια τώρα δὲν ταξίδευαν καθόλου κ' οἱ δυό, παρὰ φυλακισμένοι σὸ νησί, περιέμεναν τὰ καράβια νὰ γυρίσουν ἢ τ' ἀποχαιρετοῦσαν στὴν ἀναχώρηση. Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας τοῦ Καπιτὰ-Γεράσιμου τοὺς ἔκανε ν' ἀφίσουν τὴ θάλασσα, γιὰτὶ δὲ μποροῦσε νὰ μένη μοναχὴ τῆς ἡ κόρη του, ἡ ἀρχοντοπούλα τοῦ τόπου. Ὁ γέρος δὲν ἠθέλε ν' ἀφίσουν τὸ γιό του νὰ πάη μοναχὴς του ταξίδι κ' ἔτσι ἔμεναν ὄλοι τους στὴν πατρίδα. Περνοῦσαν πλούσια καὶ καλά, μὰ πάντα μέσα τους ἔνοιωθαν κάτι νὰ τοὺς τραβᾶ πρὸς τὴ θάλασσα, στὰ μακρονὰ πελάγη, ἐκεῖ στὰ ξένα μέρη.

Μὲ τὸν κ' ἰρὸ βάρυναν πολὺ τὰ χρόνια στὴν πλάτη τοῦ Καπιτὰ—Γεράσιμου κι' ὁ τάφος σκέπασε γιὰ πάντα τὸ κορμὶ του. Ἔτσι εἶναι. Ὅλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέρα καὶ θ' ἀφίσουμε πίσω μας μονάχα τὰ ἔργα πούλαμε ὁ καθένας. Ὁ Καπιτὰ—Γιάννης πολὺ θλίψη ἔνωσε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γέροντα πατέρα του καὶ θλιμένος τώρα, κατέβαινε μοναχὸς στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ κύτταζε μακρὰ πολὺ τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα πού μόνη τῆς συντοφίᾳ εἶχε τὰ διαβατάρια καράβια. Οἱ γλάροι πετοῦσαν μὲ τέχνη καὶ τὰ κυματάκια τῶνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο παίζανε ἕνα ἀδιάκοπο κηρυγῆτὸ, χωρὶς τέλος. Ὅλα σοῦλεγαν κάτι, ὄλα σοῦ μιλοῦσαν τὴ γλῶσσα τὴ δικιά τους καὶ

ψιθύριζαν, ψιθύριζαν... Κ' ένα καινούρια μονάκι, τόνιασθες καθαρά. Κάτι πού σέ τραβούσε, πού σέ καλούσε για ένα ταξίδι, για πολλά ταξίδια, μακρὰ, ἐκεῖ πού μόνο κηνηγώντας τὸν ἥλιο φθάνεις. Μὰ πὺδ πολὺ νὰ φύγη γιὰ τὰ ξένα ποθοῦσε ὁ Καπιτὰ-Γιάννης· καὶ πὺδ πολὺ ἔνωθε τὴν ἀνάγκη νὰ ξινακάνη συντροφισσά του τὴν πλατεῖα θάλασσα καὶ ν' ἀρμενίζη τὴν ἀγκυλιὰ τῆς μετὸ πενεμένο του καράβι, τῆ «Μαριγώ» τὴν τρικάρταρη. Σὰ σκοτεινὸ κελὶ φυλακῆς τοῦ φαίνονταν ὁ τόπος του κ' ἤθελε ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ φύγη μακρὰ, πολὺ μακρὰ. Ἡ στεριά γι' αὐτὸν ἦταν θάνατος καὶ πικρὲς περνοῦσαν οἱ ὄρες του στὸ νησί του.

Καὶ μιὰ μέρα, κάποιον πρωῖνὸ, πού μόλις ἔρχινε τὶς ὀλόχρυσες ἀχτίνες του πίσω ἀπὸ τὸ Θιάκι ὁ ἥλιος, με σηκωμένα τὰ πανιά καὶ μ' ἀνοιχτοὺς τοὺς φλόκους, ξεμπούκερε ἀπὸ τὸ πόρτο ἀργὰ-ἀργὰ κ' ἐπίσημα ἡ «Μαριγώ» πέρνοντας μαζί της γιὰ καπιτάνιο τῆς τὸ Γιάννη τὸ Μερέτη. Τ' αὐλάκι π' ἄφινε πίσω του τὸ καράβι, ἔσβυσε σὲ λίγο, καθὼς ἔσβυναν κ' ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ Καπιτὰ-Γιάννη τὰ περασμένα τούτη τῆ στιγμῆ. Τίποτα δὲν τὸν ἔνιαζε. Μόνο ἤθελε νὰ φύγη ἀπὸ τὴ φυλακὴ, νὰ πάη κάπου, ν' ἀγναντέψη τὴν πλατεῖα θάλασσα ν' ἀπλώνεται μπροστὰ στὰ μάτια του, νὰ δῆ καινούργιους κόσμους. Κατὰ τ' ἀπομεσήμερο δὲ φαινότανε πουθενὰ ἡ «Μαριγώ». Εἶχε χαθεῖ βαθειὰ στὸν ὀρίζοντα καθὼς ὁ στρωτὸς ἀγέρας τὴν ἐπήγαινε πρῶμα.

Πέρασε πολὺς καιρὸς. Τὰ καράβια ξανάρθανε κ' ἀράξανε γιὰ νὰ διαβῆ ὁ χειμῶνας, ξανάφυγαν τὴν ἀνοιξη καὶ ἀλλοι ξανάρθαν. Μὰ τὸ τρικάρταρο δὲ φάνηκε καθόλου. Ἡ ἀδερφή τοῦ Καπιτὰ-Γιάννη μάθαινε ἀπὸ τοὺς ναυτικούς γιὰ τὸν ἀδερφό της, πὼς πάντα ταξίδευε μακρὰ σ' ἀφιλόξενα πέλαγα, πού οἱ φουρτοῦνες ταραζοῦν τὴ θάλασσα κ' οἱ ἀγέροδες πάντα φυσᾶνε μανιασμένοι. Στὴν Μπαρμπεριά τὸν εἶδανε, στὴ Μαρσίλια ἦταν ἀραγμένη ἡ «Μαριγώ», στὴν Κύπρο εἶχε πάει... Μὰ πλῶρη γιὰ τὸ νησί δὲν ἔβαλε ποτέ, ποτέ δὲ νοστάλησε, δὲν πιθύμησε τὸν τόπο του, τὸ χωριὸ του.

Ἡ μαύρη του ἀδερφή περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον τὸν ἀδερφό της. Στὸ παράθυρο καθισμένη καθημερινὰ κύτταζε τὸ κανάλι καὶ δακρυσμένη προσέυχονταν στὴν Παναγιά γιὰ τὸν ἐρχομὸ του. Ὅταν ἀντίκρυζε κανένα καράβι νῆρχεται κατὰ τὸ χωριὸ, ὄρες ὀλάκερες καθόταν καὶ κύτταε νῆρτη κοντὰ, νὰ δῆ μὴν εἶναι ἡ «Μαριγώ», τὸ τρικάρταρο τὸ καράβι τους, πού πῆρε τὴ συντροφιά της, τὴν ψυχὴ της καὶ τὴν ἄφισε ἔρημη μέσα στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μερέτιδων νὰ λυώνη ἀπὸ τὴν πίκρα. Μὰ πάντα, μόλις κοντοζύγανε κ' ἄραζε τὸ πλεύσιμο, τὸ γνώριζε καλά. Δὲν ἦταν τὸ δικὸ τους. Καὶ τότες πήγαινε σὲ μιὰν ἄκρη κ' ἔκλαιγε ὄρες πολλές, οὔτε κ' αὐτὴ ἔξερει πόσες.

Σιγὰ σιγὰ, μετὸν καιρὸ, ὅλο καὶ πὺδ ἀριὰ μάθαινε γιὰ τὸν Καπιτὰ-Γιάννη, ὅλο καὶ λιγώτερο τὸν ἔβλεπαν οἱ ἄλλοι συντοπίτες του ναυτικοί. Κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο δὲν ξανάμαθε κανεὶς τίποτε γι' αὐτόν. Χάθηκε γιὰ καλά. Στὴν Πόλη τὸν εἶδε γιὰ στερὴν φορὰ ὁ Καπιτὰ Στάθης, ἔτσι τυχαῖα, καθὼς διάβαινε ἓνα στενοσόκακο. Δὲν τοῦτε τίποτε γιὰ τὸ χωριὸ. Ὅλα τὰ ἔεχε, ὅλα. Ὁ ξένος κόσμος τὸν ἐμάγεψε καὶ τὸν ἐπῆρε, σκλάβος τῆς ξενιτειᾶς· ἔγινε παντοτεινός. Μὰ ἡ μαύρη του ἀδερφή πάντα περίμενε. Ὁ καλλιτέρας σύντροφος τ' ἀνθρώπου, ἡ ἐλπίδα, τῆς ἔδινε λίγο θάρρος. Στὸ παραθύρι κάθε μέρα κουράστηκε νὰ κυττάη τὴν ἴδια πάντα θάλασσα, μετὰ τὰ βουνὰ τοῦ Θιακιοῦ ἀντίκρυ καὶ τὴ Λευκάδα βαθειὰ στὸν ὀρίζοντα. Μὰ περίμενε, περίμενε, ὅπως περιμένουμε ὅλοι.

Καὶ μιὰ μέρα, κάποιον μέρα, ὁ τάφος σκεπάζοντας τὸ κουρασμένο της κορμί, ἔδωσε τέλος στὴ μάταιη ἀναμονή. Ἔτσι τελειώνουν ὅλα.

Εἶναι κάτι ἱστορίες τόσο ἀπλές, κ' ὁ μως τόσο ἀνθρώπινες, πού εἶναι σωστὲς τραγωδίες. Τέτοιες εἶναι ὅλες οἱ ἀληθινές, ὅλες ἐκεῖνες πού παίζονται στὴ μεγάλη σκηνὴ τῆς ζωῆς, με πρωταγωνιστὲς ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τίς βλέπει κανεὶς καθημερινὰ μπροστὰ στὰ μάτια του, καὶ τίς ἀκούει πολλὲς φορές, καὶ

τι· ζεῖ ὁ ἴδιος.

Ἔτσι και μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν εἶχαν λησμονήσῃ στὸ χωριὸ τὸν Καπιτὰ-Γιάννη και τὴν ἐξαφάνισή του στὸ μεγάλο ὄρα τῆς ζωῆς, φάνηκε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλου: ἐπιβάτες πού βγαίνανε ἀπὸ τὸ βαπόρι κ' ἕνας γεροντᾶκος, σκυφτὸς και καμπούρης, ντυμένους ἀπλᾶ και σχεδὸν φτωχικά. Ὅλα εἶχαν ἀλλάξει στὸ χωριό. Τὸ πόρτο ἦταν ἄδειο ἀπὸ κινδύα. Δύο τρία μοναχὰ μικρὰ παληοκάικα ἦταν ἀραγμένα ἀρόδου κι' οἱ βάρκες μόνο ἦταν πολλές. Ὁ κόσμος εἶχε φύγει. Τὰ περισσότερα σπίτια ἦταν κλεισμένα, γιατί οἱ πολλοὶ ἐφευγαν προσπαθώντας νὰ βροῦν ἄλλοῦ τὴν τύχη τους. Τὰ γλήγορα βαπόρια ἔριξαν στὴν ἀχρηστία τὰ καΐκια Περγουῖσε κόσμος και κοσμάκης κάθε πού εἶχε βαπόρι ἀπὸ ἐκεῖ κ' ἔτσι κανένας δὲν πρόσεξε τὸ γεροντάκο, γιατί δὲν ἔνιαζε τὸν καθένα νὰ ρωτήσῃ ποιὸς εἶν' ὁ ἕνας και ποιὸς ὁ ἄλλος.

Μὰ κατὰ τ' ἀπόγιομα, σὰ φύγανε ὅλοι γιὰ τὰ χωριά τους κ' ἔπεσε ξανὰ τὸ λιμάνι στὴν ἴδια πληχτική του νάρκη, μαθεύτηκε σ' ὄλο τὸ χωριὸ πὼς ἦρθε ὁ Καπιτὰ Γιάννης. Κανείς δὲν τὸ πίστεψε, μὰ ὅταν πῆγαν και τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους, σωστὸ ἐρεῖπιο, τὸ πίστεψαν. Χαιρετοῦσε μηχανικά, νευρικά, δὲ μιλοῦσε παρὰ λίγο, τὸν στενοχωροῦσαν οἱ γνωριμίες. Τὰ μάτια του γυάλιζαν παρὰ ξένα και σὲ κυττοῦσαν ἐρευνητικά.

Διὰβαιναν οἱ μέρες. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πούρθε ὁ Καπιτὰ-Γιάννης δὲν βγῆκε καθόλου ἔξω. Τίποτα δὲν πεθύμησε νὰ δῆ. Οὔτε τὰ χωράφια του στὸν κάμπο, πού εἶχαν ρημάξει κ' εἶχαν λογγόσει καθὼς τὰ πιὸ πολλά. Κλεισμένοι μέσα στὸ πελώριο σπίτι, ζοῦσε σὰν ἐρημίτης, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μακρὰ ἀπὸ τὴ ζωῆ. Δὲν τὸν ξανάδε μάτι ἀνθρώπου. Μιὰ στιγμή μόνο ξετρύπωνε κ' ἐπαιρνε κάτι γιὰ φαί, μὰ κ' αὐτὸ γινόταν κάπου κάπου. Στὸ χωριὸ λέγανε πολλὰ γι' αὐτόν. Ὁ καθένας ἐπλαθε μὲ τὴ φαντασία του μιὰ ἱστορία και τὴν ἔλεγε ὅπως ἤθελε, προσπαθώντας κ' ὁ ἴδιος νὰ τὴν πιστέψῃ κ' ἄς τὴν ἤξερε γιὰ ψεύτικη. Μὰ τὸ μυστικὸ του τὸ κρατοῦσε βαθειὰ μεσ' τῆς ψυχῆς του τὰ βάρη ὁ Καπιτὰ-Γιάν-

νης. Κ' ἦτανε μιὰ ἀπλῆ ἱστορία. Ἔτσι σὰ ν' ἄνε τώρα τὸ θυμάται. Ὡ ναί... ναί...

Στὴν Ὀντέσα βρισκότανε ὕστερα ἀπὸ ἕνα μακρὸν και δύσκολο ταξίδι. Ἡ «Μαριγὼ» μπῆκε στὸ λιμάνι μὲ ζημιές, μὲ ξάρτια κομμένα και σκισμένα πανιά. Ὁρες πάλευε και μέρες στ' ἀνοιχτὰ τῆς Μαύρης Θάλασσας μὲ τ' ἀγοιμένα κύματα, πού λὲς και ζητοῦσαν νὰ τὴν καταπιοῦν. Ὁ Καπιτάνιος τότες μοναχὰ θυμήθηκε τὰ περασμένα, θυμήθηκε τὸ χωριὸ του, τὴν ἀδερφή του, τὰ λουλούδια τῆς ἀνοιξης πού ἔδω και χρόνια τ' ἄφίσει φεύγοτας. Μὰ μόλις μπορούσε στὸ λιμάνι, ὅλα τὰ ἔξεχασε, ὅλα ἐφευγαν ἀπὸ τὸ νοῦ του. Ὁ χειμῶνας ἦταν πολὺ ἄσχημος κ' ἔτσι ἀποκλείστηκε μαζί μὲ τὸ πλήρωμά του στὴν Ὀντέσα περιμένοντας τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ ξεμπουκάρῃ γι' ἄλλα ταξίδια.

Μιὰ στιγμή μπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ ὅλα. Γιὰ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας μπορεῖς ν' ἀνέβῃ ψηλὰ στὸ τέλειο και νὰ γκορεμιστῆς βαθειὰ στὸ βοῦρκο. Μπορεῖς νὰ δημιουργήσῃς και νὰ καταστρέψῃς. Ἔτσι και τότες. Σ' ἕνα σοκάκι περγουῖσε, σὲ κάποιο δρόμο τῆς κρύας πόλης τοῦ Βορηᾶ, και τὴν ἀντίκρυσε Ἡ ματιά της τὸν γήτεψε, σκλάβο τους λὲς και τὸν δέσανε τὰ μακρὰ γρυσᾶ μαλλιά της, τὰ σπαθιά τῶν φρουδιῶν της τὸν τρυπήσανε κατάκαρδα, τὸν λαβώσανε γιὰ καλά. Στὰ μάτια της γνώρισε τὴν καλή του τὴ φιλενάδα, τὴν πλατεῖα, τὴν ἀπέραντη γαλάζια θάλασσα. Καὶ στάθηκε κει. Ξανὰ διάβηκε και πάλι και πάλι. Χίλιες φορές. Γιὰ τίποτα δὲν τὸν ἔνιαζε. Ἦταν ὅλα ἕνα μηδενικὸ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ Ροῦσσα, μπροστὰ στὴν κορμοστασιά της ἔσβυναν ὅλα... ὅλα...

Κι' ὅταν τὴ γνώρισε, κ' ὅταν κοντὰ της γνώρισε τὴν εὐτυχία, τότες γιὰ πάντα σκλάβος της ἔγινε, γιὰ κείνη ζοῦσε, γιὰ κείνη ἀνάπνεε. Κ' ἔτσι πέρασε ὁ χειμῶνας. Ἐνας χειμῶνας γλυκὸς σὰν τὴν ἀνοιξη, στὸ πλάι τῆς ἀγαπημένης του, στὸ πλάι τῆς μητρῆς του. Ἡ ἀνοιξη ἦτοτε και κόντενε τὸ καλοκαίρι, μιὰ ἢ «Μαριγὼ» τὸ τρικάρτο πλεσούμενο, χορτά-οἶζε στῆς Ὀντέσας τὸ λιμάνι ἀραγμένο. Ὁ Καπιτὰ-Γιάννης δὲν ποθοῦσε

τώρα την συντροφιά τῶν μακρυνῶν θαλασσῶν, δὲν ποθοῦσε τῆς Μεσόγειου τὰ γαλανὰ νερά, κι' οὔτε τὸ νησί του θυμόταν καθόλου. Τῆ ζωῆ μόνο κύτταε, τῆ ζωῆ του, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἡ Κατοῦσα του, ἡ γλυκειά του συντροφιά, τὸ γλυκό του ταῖρι. Καὶ περνοῦσαν οἱ μέρες, περνοῦσαν. Ἔστησε τὴ φωλιὰ του στὴ μακρυνὴ πόλη, κι' ἔαβυσε τὰ περασμένα νιώθοντας μονάχα τὰ τριανά.

Λύπη δὲ γνώριζε, ὅλα τοῦ φαίνονταν ὠραῖα στὸν κόσμο, ὠραῖα καὶ καλὰ φκιασμένα.

Μιὰ μέρα μόνο λίγο λυπήθηκε ποὺ πῆγε κ' εἶδε στὸ λιμάνι τὴ «Μαριγώ», ποὺ τὴν πήγαιναν ἄλλοῦ ν' ἀράξη ἐκεῖ ποὺ βάζανε τὰ παληοκάικα ποὺ δὲν ἦταν πιά γιὰ ταξίδι. Σφίχτηκε ἡ καρδιά του μὰ γλήγορα συνῆρτε στὸ πλάι τῆς ζωῆς του.

Καὶ θᾶταν ὅλα καλὰ, ὅλα ὠραῖα καὶ γλυκά, μέχρι τὸν πικρό χωρισμό, τὸ θάνατο. Ἐνα παιδάκι ποὺ γεννήθηκε σκόρπισε καινούργια χαρὰ καὶ στοὺς δυό. Πόσο τ' ἀγαποῦσαν, πόσο τὸ κύτταζαν καὶ τὸ καμάρωναν. Μὰ ἦρθαν κακὲς μέρες. Ἡ «Μαριγώ» πουλήθηκε γιὰ ἕνα κομάτι ψωμί καὶ βαθεῖα λυπήθηκε ὁ Καπιτὰ—Γιάννης γι' αὐτὸ τὸ χωρισμό. Οἱ ἀρρωστειες πλάκωσαν τὸ σπῆτι καὶ τὰ ἔξοδα ἦταν πολλά. Ἄρχισαν νὰ κτυπᾶνε τὴν πόρτα του τῆς διχόνοιας τὰ κακά. Καὶ μιὰ μέρα ἔτσι ἀπλᾶ—ἀπλᾶ καὶ χωρὶς θόρυβο ἔχασε ὁ Καπιτὰ—Γιάννης τὴ ζωῆ του, τὴν ψυχὴ του. Δὲ μίλησε, δὲ φώναξε, δὲν εἶπε τίποτα στὸν κόσμο. Σκοτωμένος, θλιμέος βαθεῖα κάθησε σὲ μιὰ ἄκρη καὶ βοιβὰ ἔκλαψε. Τῆ ζωῆ του δὲν τὴν ἤθελε πιά, δὲν τοῦ χρειάζονταν, μὰ σκέφτηκε τὸ παιδί ποὺ τοῦμεινε. Μικρό κι' ἀρρωστιάτικο καθὼς ἦταν τὸ δίχως ἄλλο δὲν θὰ ζοῦσε.

Μὰ ὅλη του τὴν ἀγάπη, ὅλες του τίς

ΔΙΑΔΙΔΕΤΑΙ ΤΑ «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ»,

Ἔτσι υποστηρίζετε ὁλόκληρο τὸ νησί μας, ποὺ ὄργανό του εἶναι τὸ περιοδικό μας.

ΤΟΠΕΙΑ

Ἡ Ἀκολη

φροντίδες, τίς ἔριξε ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ πλασματάκι. Δούλευε σὰ σκυλί γι' αὐτὸ κι' ἔκλαιγε πικρὰ ποὺ τὸβλεπε νὰ ὑποφέρει χωρὶς τὴ μανοῦλα του πλάι του.

Ὅτι κι' ἂν τόκαμε, δὲ στάθηκε δυνατὸ νὰ τὸ κρατήση στὴ ζωῆ. Σὰν τὸ λουλοῦδι ποὺ τὸ κόβεις, ἔτσι κι' αὐτὸ μαράζωσε κι' ἔαβυσε γιὰ πάντα. Ὁ Καπιτὰ—Γιάννης, σὰν κουρέλι τώρα, ποὺ τὸ πέρνει ὁ ἀγέρας καὶ τὸ ἀνεμίξει στοὺς δρόμους, τυφλὰ καὶ χωρὶς νὰ ξέρη κι' αὐτὸς ποὺ πάει, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό. Στὴ μοναξιά τοῦ νησιοῦ ζητοῦσε παρηγοριά. Μὰ δὲν τὴ βρῆκε. Καὶ κάθε βράδυ πίσω ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο, ποустέκονταν σάνσατανικό μάτικαι κύτταε στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, θυμόταν τὰ περασμένα. Τὴ γλυκειὰ του τὴν γυναικοῦλα καὶ τὸ παιδί του, τὸ ἀγαπημένο του γλυκὸ παιδάκι, ποὺ τὸ κορμάκι του τόκαναν συμπόσιο νὰ συχαμερὰ τῆς γῆς σκυλίκια. Τὰ κλαμματά του τὸν ἐπνιγαν. Κ' ἔκανε σὰν τρελλός... σὰν τρελλός...

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΤΟΣ

Σημ. «Κ. Ν.».

Τὸ «Ζιζάνιο»! Φέρνει ἀμέσως στὴ μνήμη τὸ μεγάλο σατυρικό ποιητὴ Γεώργιο Μολφέ-
τα. Ποιὸς δὲν τὸν ξέρει; Ποιὸς δὲν ἔχει διαβάσει κάτι τι δικό του καὶ ποιὸς δὲν
ἔχει νιώσει πραγματικὴ ψυχικὴ ἀνακούφιση καὶ χαρὰ, διαβάζοντας στίχους ἀπὸ
τὸ «Ζιζάνιο». Ὁ Μολφέτας δὲν ἦταν μόνο λεπτός σατυρικός τεχνίτης καὶ λυ-
ρικός ποιητὴς; δὲν ἦταν μόνο ὁ ἐξάσιος κιθαρωδὸς καὶ ὁ καλὸς δημοσιογράφος,
ἦταν καὶ κάτι ἄλλο: ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν παιδιάτικη καρδιά, ποὺ πάντα ἀνοι-
χτὰ ἔλαμπε φωτισμένη ἀπὸ τὸ φῶς; τῆς εὐλικρινείας, τῆς ἀπράμιλης εὐλικρινείας.
Κι' ὅσοι ἀκόμη δὲν τὸν ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντά, αὐτὸ τοῦλάχιστο καταλαβαίνουν
διαβάζοντας τὸ «Ζιζάνιό» του—τὴ ζωὴ του. Τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» θεωροῦν
ἀληθινὸ πολῦτιμο ἀπόκτημα τὴν ἀγορὰ ὀλοκλήρου σχεδὸν τῆς σειρᾶς τοῦ «Ζι-
ζανίου». Ἀπὸ ἐκεῖ παίρνουμε κι' αὐτὸ τὸ χαριτωμένο τραγοῦδι ποὺ δημοσι-
εῖομε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τώρα μούπανε πῶς; πᾶνε λόγῳ συναναστροφῆς,
φιλοσόφου ποὺ κανένας τραπουλόχαρτα δὲν παίζει·
καὶ μαζεύονται εἰς κύκλον καὶ διὰ τῆς ἐπαφῆς
μαγνητίζουν τὸ τραπέζι.

Ἐμφανίζεται τὸ πνεῦμα καὶ κουνάει τὴ ροτόντα
καὶ ἔηγάει στοὺς κυρίους παρελθόντα καὶ παρόντα
καὶ συγκαίνουν μὲ τρόπο ἀρκετὰ μυστηριώδη
οἱ γνωστοὶ τους πεθαμένοι μὲ τοῦ τραπεζιοῦ τὸ πόδι,
τὸ ἄποισιν μαγνητίζουν κι' ἀσηκῶνεται ψηλὰ
κι' ὄλοι σοβαροὶ τὸ βλέπουν καὶ κανένας δὲν γελά.

Ἐμορφη φιλοσοφία καὶ ἀπόλαυσις συνάμα,
νὰ ρωτᾶς ἕνα τραπέζι νὰ σοῦ λέῃ κατὰ γράμμα,
πῶς περνοῦν στὸν κάτω κόσμον συγγενεῖς σου πεθαμένοι,
πόσους ἐραστὰς καὶ ποίους ἔχ' ἢ τάδε παντρεμένη,
διατὶ ὁ Κοσμετάτος πῆγε ξάφνου στὴν Ἀθήνα,
τὴ παιδί θὰ ξεφυτρώσῃ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς δεῖνα
κι' ἄλλες τέτοιες ἀπορίες ποὺ κανένας δὲν τῆς λυεῖ,
παρὰ μόνον τὸ τραπέζι
τὸ ὁποῖον περιπαίζει
τὸν θνητὸν ποὺ τοῦ μιλεῖ!

Οἱ θαμῶνες καθισμένοι
κι' ἡ ροτόντα σηκωμένη
στὰ ποδάρια τῆς τὰ δύο,
τὶ σπετάκοιο περ' Ντίο!

Ἄν δὲν ἤθελε φοδῶμαι τὸ ἀστραπὲς καὶ τὸ σεισμό,
θάπνενα παρικαλῶντας νὰ μὲ δάλουνε κι' ἐμένα
πρὸ τῆς στοργυλῆς τραπέζης πῶχει τὸν ἠλεκτροισμό

καὶ τὰ πόδια σηκωμένα, **ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**
κι' ἤθελα νὰ ἐρωτήσω νὰ μοῦ ποῦν οἱ πεθαμένοι
ποῦ στὸ μῆγμα σέπουνε **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**
πῶς μπορῶ νὰ κλέψω κότες **ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ**
δίχως νὰ μὲ βλέπουνε!

Οί κινδυντες τὸ τραπέζι, ἤγουν οἱ πνευματισταί,
 φυσιογνωμίαι ἔλασι συμπαθεῖς μου καὶ γνωσταί,
 εἶν' ἀληθινὸ, μοῦ λένε, τὸ τραπέζι πῶς κινεῖται,
 νᾶρθετε καὶ θὰ τὸ γδῆτε.
 Ἄλλ' ἐγὼ ποῦ δὲν πιστεύω τσῶλεγα μ' ἐπιμονή
 πῶς ἢ κάποιος ἢ καὶ κάποια τεχνηέντως τὸ κουεῖ.

— = —

Ἐνα πράμα μοναχὸ του νὰ κουνιέται δὲν μπορεῖ!
 Κάτι δάκτυλο θὰ εἶναι ποῦ σᾶς τὸ μετεωρεῖ,
 ἀλλὰ σεῖς προσηλωμένοι στὰ ψηλὰ τὰ ιδεώδη
 δὲν κυτᾶται τί συμβαίνει ἀπουκάτ' ἀπὸ τὸ πόδι.
 Ἄλλως τε, καθὼς μοῦ λέτε, δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται
 παρὰ μοιναχὰ ν' ἀκοῦτε καὶ οὐχὶ νὰ βλέπετε.

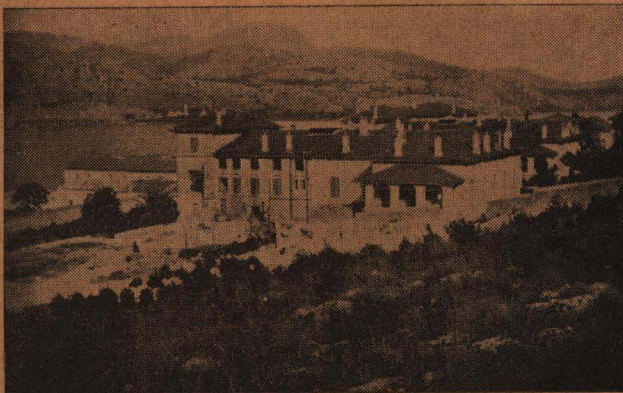
— = —

Ὅσα θέλετε νὰ πῆτε
 κι' ὅσα πνεύματα νὰ γδῆτε,
 τὸ ἐλάχιστον γιὰ μένα
 εἶν' τὰ λόγια σας χαμένα
 καὶ δὲν θαῦρουνε ἡχώ.

Τὸ τραπέζι τὸ κουνοῦνε δὲν κουνιέται μοναχὸ.
 Καὶ ἂν εἶναι καὶ χρονῶνε τὸ τραπέζι ποῦ μιλεῖ,
 γιὰ νὰ κατεβῆ τὸ πνεῦμα θέλει κούνισμα πολὺ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Νοσοκομεία

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Δοκίμιον συγγραφέν Ἰταλιστὶ ὑπὸ Ἰωάννου Π. Λοβέρδου Κωστῆ. Ἐξελληνισθὲν ὑπὸ Παύλου Κωνσταντίνου Γρατσιαῦτου. Καὶ διὰ σημειώσεων πλουτισθὲν.

Βιογραφήσας πρὸ ἐτῶν δέκα ἕνα τῶν Κεφαλλήνων ἐκείνων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐν Ἑπτανήσῳ, ἱστορήσα βραδύτερον τὰ κατὰ τὸν τελευταῖον Πρόεδρον τῆς πρώην Ἰονίου Πολιτείας, προτάξας σκέψεις τινὰς περὶ τῆς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἰδίᾳ ἐν Κεφαλληνίᾳ γενομένης κοινωνικῆς προόδου κατὰ τὰς τελευταίας ἑκατονταετηρίδας. Δι' ἀμφοτέρων τῶν συγγραφῶν τούτων ἠθέλησα νὰ παράσχω οὐνοπτικὴν, ἀλλ' ἀκριβῆ ἐκ τῶν ἐνόητων εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης περιόδου. Ὅτε λοιπὸν προετίθη μοι παρὰ τοῦ ἐκγόνου τοῦ Ἰωάννου Π. Λοβέρδου Κωστῆ ἡ ἐξελληνιστὶ τῆς ὑπὸ τούτου Ἰταλιστὶ συνταχθείσης ἱστορίας τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων καὶ ληρούσης εἰς τὰ ἔτη, καθ' ἃ τὸ πρῶτον ἤρξαντο οἱ Ἄγγλοι ἐγκαθιστάμενοι ἐν ταῖς Ἰονίαις νήσοις, προθύμως ἐπελαβόμεν τῆς μεταγλωττίσεως συγγραφῆς ἀξιολόγου, ἧς ὡσπερ τις συνέχεια πρόκεινται τὰ εἰρημένα πονήματά μου. Τοῦ ἱστορικοῦ τούτου δοκίμιου εὐφήμως μνημονόουν οἱ ἐγκριτοὶ τῶν παρ' ἡμῶν μεσαιονολόγων, οἱ δὲ Λούντζης, ὁ Ρωμανός, Χιώτης καὶ ἄλλοι, αὐτὰς δὲ ὁ Μουστοξύδης διὰ σοφωτάτων σημειώσεων ἐπλούτισε τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια, περιέχοντα τὴν ἀρχαίαν τῆς νήσου ἱστορίαν ἄχρι Ρωμαίων καὶ ἑλληνοἰταλιστὶ δημοσιευθέντα τῷ 1835 ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀνθολογίᾳ. Ὁ συγγραφεὺς σαφῆς τὴν ἀφήγησιν καὶ γλαφυρὸς, εὐφυῆς δὲ τὴν κρίσιν καὶ φιλοδίκαιος, ἔχων δὲ καὶ βαθὺ θρησκευτικὸν αἴσθημα, φιλοτίμως ἐπιδιώκει ἀκριβείαν περὶ τὰ γεγονότα καὶ ἀλήθειαν. Τούτου δ' ἔνεκεν βελτιῶν καὶ διασκευάζων τὸ ἔργον του κατέλιπε πολλὰ ἀντίτυπα, ὧν τὸ τελευταῖον, καίπερ συντομώτερον τῶν ἄλλων, συνέστησεν ἀποδηήσκων, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν συγγενῶν του, ὡς τὸ κρεῖττον, τοῦτο δὲ καὶ ἐγὼ, ἐπόμενος τῇ γνώμῃ τοῦ ἐκδότου, μετέφρασα προσθεὶς ὅτι ἀξίον μνείας εὔρον ἐν τοῖς ἄλλοις. Ἀλλὰ τὸ δοκίμιόν του ἐφιλοπύκει κατὰ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅτε αἱ φραγκοβυζαντικαὶ μελέται ἦσαν ὅλος ἡμελημέναι, οὕτω δ' εἶχον προαχθῆ εἰς φῶς τὰ πλεῖστα τῶν ἱστορικῶν πονημάτων τοῦ σοφοῦ Λουκαγγίου, οὐδὲ τὰ τοῦ ἑτέρου πολυμαθοῦς Γάλλου Καρόλου Buchon, οἱ αἱ ἀνακαλύψεις καὶ ἰδίᾳ ἢ τοῦ βιβλίου τῆς Κονγκέστιας (livre de la conquête), ὅπερ μόλις τῷ 1845 ἐδημοσιεύθη μετὰ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Μωραῖως, εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν πολλῶν ἐμβρι-

θῶν ἀνδρῶν καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Λοβέρδος ἄρα, ὅστις οὔτε εἰς Εὐρώπην ἀπεδήμησε πρὸς ἀναδίφησιν ἀρχαίων καὶ βιβλιοθηκῶν, οὔτε ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι εὗρισκε βοηθητικὰ συγγράμματα, περιέπεσεν εἰς τινὰς ἀνακρίβειας, κατέλιπε δὲ καὶ κενά. Διὰ τοῦτο πρὸς συμπλήρωσιν ἐπισυνῆψα ὅσας ἔκρινα ἀναγκαίας σημειώσεις, ὁδηγὸς προστοσάμενος τὸν Λούντζην, Ρωμανόν, Χιώτην καὶ τὸν ἕτερον Κεφαλλῆνα ἱστοριογράφον Πινιατόρρον, συμπεριλαβὼν δὲ καὶ τὰ εἰρημένα σχόλια τοῦ σοφοῦ Μουστοξύδου.

Ὁ συγγραφεὺς ἀπήλλαξέ με τῆς ἀναγραφῆς πλείονων βιογραφικῶν περὶ αὐτοῦ σημειώσεων, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς νὰ ἐκθέσῃ τὰ σημαντικώτερα τοῦ βίου του ἐν τοῖς τελευταίαις κεφαλαίοις, καθ' ὅσον μετέσχε τῶν ἐν αὐτοῖς ἱστορουμένων. Ἀλλὰ τὸ ὠφελιμώτατον πόνημά του, καίπερ πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν φιλοτεχνηθὲν, πρὸ χρόνου δὲ οὐ μικροῦ ἐξελληνισθὲν, ἠθέλεν ἐπὶ πολὺ ἔτι βραδύνην νὰ δημοσιευθῆ, εἰμὴ ἐπήρχετο ἀρωγὸς ἡ Δημαρχία Κρανίων, διὰ ψηφίσματος, ὅπερ ἐν τέλει δημοσιεύεται, παρασχοῦσα γενναίαν συνδρομὴν πρὸς ἐκτύπωσιν, ἐφ' ᾗ ὁ ἐκδότης κύριος Γερ. Α. Λοβέρδος ἐκφράζει δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Δημαρχον κ. Γ. Δρακόπουλον καὶ τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου.

Ἐν Ἀργοστολίῳ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1888

Παῦλος Κωνστ. Γρατσιαῦτος

ΠΡΟΛΟΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Καταρτίσας τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς μου εἰς ποικίλας καὶ δυσχερεῖς δημοσίας θέσεις, ἀπεστράφην τοιοῦτο στάδιον καὶ ἀπεχώρησα εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Ἐδυσφόρουν ὁμως μένων ἐν ἀργίᾳ καὶ βλέπων ὅτι τῶν λοιπῶν μὲν νήσων τοῦ Ἰονίου πολλοὶ συνέγραψαν μερικὴν ἱστορίαν, μόνη δὲ ἡ Κεφαλληνία στερεῖται τοιαύτης, καίτοι σὺχ ἦτον τῶν ἄλλων εὐμοιροῦσα ἀνδρῶν πολυμαθῶν. Ἐν τῇ σχολῇ μου ταύτῃ προεθήμεν νὰ γράψω δοκίμιον τῆς ἱστορίας ταύτης, καίπερ γινώσκων τὴν ἐμὴν ἀδυναμίαν καὶ ὅτι ὀλίγα βοηθήματα δύναμαι νὰ εὔρω εἰς βιβλιοθήκῃς τῶν συμπολιτῶν μου. Μετ' ἀποφασίσαι πρὸς τοῦτους ἡ σκέψις μῆπως μετὰ τὸν θάνατόν μου ἐπισκοπισθῶσιν μὲν σημαντικὰ γεγονότα, μεροληπτικῶς δὲ παραστωθῶσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους αἱ ταχεῖς μετὰβαλλὰ τῶν τῆν Ἐνετίαν διαδεξαμένων κυβερνήσεων. Καὶ τοῦτο

ἔτι μᾶλλον παρῶτερόν με νὰ γράψω, οὐχί ἵνα ἐπιδείξω πολυμάθειαν οὐδὲ ἵνα ἶδω τὸ πόνημά μου τετυπωμένον, ἀλλ' ἵνα τὸ ἀπεριτέκνητον τοῦτο ἔργον μου ὠθήσῃ ποτὲ τινὰ τῶν υἱῶν μου ἢ τῶν συμπολιτῶν μου εἰς πλουτισμὸν καὶ τελειώσιν αὐτοῦ.

Ἡ συγγραφή διαιρεῖται εἰς κεφάλαια τρία καὶ δέκα, ὧν τὸ 1ον εἶνε στατιστικὴ γνῶσις τῆς νήσου, ἐν ἣ καταστάσει εὗρισκετο τῷ 1829, ὅτε ἐπεχείρησα νὰ συγγράψω. Τὸ 2ον περιέχει πάσας τὰς ἱστορικὰς εἰδήσεις, ἃς ἠδυνήθην νὰ πορισθῶ ἐκ πολλῶν ἱστοριογράφων καὶ ποιητῶν ἀπὸ τῶν μυθικῶν καὶ ἡρωϊκῶν χρόνων ἄχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσεως. Ἐν τῷ 3ῳ περιγράφω τὰ λείψανα τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου μετὰ τινὰ ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων εὗρεθέντων ἐν ἀνασκαφαῖς, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τοὺς διαφοροὺς τύπους τῶν νομισμάτων ἐκείνης τῆς πόλεως ἐκείνων προσθεῖς ἐξηγήσιν καὶ διασάφησιν αὐτῶν. Τὸ 4ον περιλαμβάνει ἱστορικὰς εἰδήσεις ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσεως τῆς νήσου ἄχρι τῆς ὑπὸ Δατίνων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ 5ον περιέχει τὰς εἰδήσεις τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ νήσος ὑπετάγη εἰς τὴν ἔξουσίαν τῶν Ταραντίνων πριγκήπων, εἶτα τῶν Τούρκων, ἔπειτα τῶν Ἑνετῶν καὶ τέλος τῶν Τούρκων.

Μετὰ λύπης βλέπων ἑλλείμματα καὶ κενὰ ἐν τῷ 2ῳ 4ῳ καὶ 5ῳ κεφαλαίῳ δὲν ἀπετόλμησα νὰ τὰ καλέσω ἱστορίαν ἀλλὰ ἱστορικὰς εἰδήσεις. Ἐν τέλει τοῦ 5ου κεφαλαίου κατέγραψα οἰκογενεῖας τινὰς, αἵτινες μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετόκησαν ἐνταῦθα καὶ ἄλλας ἐχούσας Ἰταλικὴν ἢ Γαλλικὴν καταγωγήν. Ἐν τῶν ἐπομένων κεφαλαίων τὸ μὲν 6ον περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου αἰῶνος, τὸ δὲ 7ον καὶ 8ον τὴν τῶν λοιπῶν δύο αἰώνων τῆς Ἑνετικῆς κατακτήσεως. Πρὸς ταῦτα ὠφελήθη ἐκ τῶν ἀστικῶν νόμων, οὓς ἀντέγραψα νέος ἔτι, καὶ οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς γενομένης ἐν τῷ Χαρτοφυλακείῳ τῆς νήσου κατὰ τὰς ἐπελθούσας ἐπαναστάσεις. Ὁφελήθη δὲ καὶ ἐκ πληροφοριῶν ἃς ἔλαβον παρὰ σεβαστῶν πρεσβυτῶν συμπολιτῶν μου, καὶ ἐξ ὧν ἐγὼ αὐτὸς ἐνθυμούμαι. Δὲν παρέλειψα νὰ ἀναφέρω πολλοὺς Κεφαλλήνας διαπρέψαντας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ συγγράμματα δημοσιεύσαντας. Τὰ τελευταῖα 5 κεφάλαια περιλαμβάνουσι τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῶν μετὰ τοὺς Ἑνετοὺς ἀλλεπαλλήλων μεταβολῶν ἄχρι τῆς ἀφίξεως τῶν Βρεττανῶν.

Ἐπικαλοῦμενος τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀναγνωστῶν δηλῶ ὅτι σκοπὸν μόνον προεθέμην νὰ παρασχω ἑμαυτῷ ἐναγχόλησιν καὶ νὰ διαιωνίσω μεθ' ἱστορικῆς ἀμεροληψίας τὰ γεγονότα ἄπερ εἶδον καὶ ἐκείνα ἄπερ ἔμαθον ἐν ἐγγράφοις ἢ παρ' ἀξιόπιστων προσώπων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

—Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ περιγραφή αὐτῆς.

Ἡ Κεφαλληνία κεῖται ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει, ἀντικρὺ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, μετὰ τῶν Νήσων Ζακύνθου, Ἰθάκης καὶ Λευκάδος. ἔχει περίμετρον 60 λεύγας, σχῆμα ὠσειδὲς καὶ μήκος μὲν 180 30' πλάτος δὲ 380 10'. Εἶνε σχεδὸν κεντὰ τὸ ἡμισυ πετρώδης, καὶ ἔχει μακρὰν σειρὰν ὄρεων, ὧν ὑψηλότερα εἶναι ὁ Αἴνος, καλούμενος σήμερον καὶ Μαῦρο Βουνό, καὶ ἡ Βαία, σήμερον Ἁγία Λυνατὴ (Μελετιοῦ γεωγραφία). Τὸ μὲν ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ ναοῦ τοῦ Αἰνησίου Διὸς (Στράβωνος βιβλ. α'. κεφ. 16) κειμένου ἐπὶ μίᾳ τῶν κορυφῶν του (1),* καὶ οὐ οὐδὲν λείψανον σώζεται ἢ σωρεῖα συντετριμμένων ὄστων, ἄπερ πιθανῶς ἦσαν ὅσα τῶν ζῶων τῶν θνομένων ἐκείνη τῇ θεότητι. Τὸ δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ Βαίου κυβερνήτου τοῦ Ὀδυσσεῶς (Μελ. γεωγ.) Τὸ πρῶτον, λέγεται, ὅτι ὑπέρχεται τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης 1750 βήματα (passi) καὶ τὸ δεύτερον κατὰ τι ὀλιγώτερον. Διευθύνεται δὲ ἡ ρηθεῖσα σειρὰ ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς ἀρκτον. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ πολλὰ κατώτερα ὄρη, πάντα κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, μετὰ δὲ τούτων καὶ ἐκείνων πολλοὶ κοιλῶδες καὶ πεδιάδες καλλιεργούμεναι καὶ τὸ ἔδαφος διαιροῦσαι.

Ἡ νήσος ἔχει νῦν δύο πόλεις, Ἀργοστόλιον, ἔδραν τῆς διοικήσεως, καὶ Ληξούριον· δύο φρουρία μετὰ δύο προαστείων, τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ὅπερ ἦν παλαιὰ ἔδρα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τῆς Ἄσσου ἣτις τὸ πάλαι ἐλέγετο Νάξος. (2) Διαιρεῖται εἰς 16 περιοχὰς, ὧν ἡ Λιβαθῶς, Σταλαμαί, Ποταμίαν, Ὀμαλά, Εἰκοσιμία, Ἐληός, Κορσνοί, Ἡράκλειον, Πυργί, Σ'μος, Πύλαρος καὶ Ἐρισος κεῖνται ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ἀργοστολίου· ἡ δὲ Θηναία, Ἄνωγῆ, Μεσοχώρια καὶ Κατογῆ ἀνήκουσιν εἰς τὴν τοῦ Ληξουρίου· πάσαι δὲ περιέχουσιν 180 χωρία.

(*) Οἱ σημειώσεις ἐπὶ τέλος καθε κεφαλαίου. (Σημ. «Κ. Ν.»).

Εἶναι ἀξιοσημείωτος ἡ νῆσος διὰ τὴν πληθὺν τῶν λιμένων καὶ ὄρμων, καὶ μάλιστα διὰ τὸν λιμένα Ἀργοστολίου, ἕνα τῶν εὐρύτερων καὶ ἀσφαλεστέρων ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῷ στομίῳ τούτου πρὸς Νότον κείται σκόπελος ὁμαλός, ἔχων περίμετρον τριῶν μιλίων, τὸ πάλοι μὲν καλούμενος Λιθία, (=Λητοῖα Μελ. γεωγ.) νῦν δὲ Γκουαρδιάνοι, καὶ ἐφ' οὗ ὑπ' ὄρει μοναστήριον καὶ φάρος κατασκευασθεὶς ὑπὸ τὴν Ἀγγλοῖόνιον κυβέρνησιν. Ὁ φάρος τοῦ Οὐϊσκάρδου χωρίζων τὴν Κεφαλληνίαν ἀπὸ τῆς Ἰθάκης παρέχει ἐπίσης καλλίστους ὄρμους, Οὐϊσκάρδον, Φώκη, Καμίνοους, Δυλίχα, Κακογγίλον, Ἀγ. Εὐφημίαν, Σάμον, Ἀλεξάνδρειαν, καλουμένην καὶ Κοιλάδα Ἀλεξάνδρειας, Ἀντίσαμον καὶ Πορτοπόρον. Πρὸς μεσημβρίαν εἶναι οἱ ὄρμοι τῆς Ἀσσοῦ καὶ Πορτοτέρας πρὸς νότον δὲ ἡ Ἀγ. Πελαγία καὶ Μινιαῖς (3).

Ἀκρωτήρια ἀξία σημειώσεως εἶναι τὸ Οὐϊσκάρδον πρὸς βορέαν ἀντικρὺ τῆς Λευκάδος, Κάπρος πρὸς τὸν Πελοπόννησον, τὸ τῶν Κορωνῶν πρὸς τὴν Ζάκυνθον διευθυνόμενον, τὸ Εὐ ἐστραμμένον πρὸς τὸ νότιον καὶ ὁ Γερογόμπος πρὸς τὸ νοτιοδυτικόν.

Ἐπὶ τοῦ ὄρεινοῦ μέρους ὁ ἀήρ εἶναι ὑγιεινός, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν πεδιάδων ἔνθα τὸ θέρος ἐπικρατοῦσι περιοδικοί πυρετοί. Ἡ νῆσος ἀφθονεῖ πηγαιῶν ὑδάτων, ὧν μᾶλλον ἀξία λόγου εἶναι τὰ ἐν Σάμῃ, Βάλταις καὶ Ἡρακλείῳ ὅπου περιστρέφονται πολλοὶ ὑδροβυλοὶ. Ἀλλὰ Ἐρισος, Ποταμιάνα καὶ Σταλαμιαὶ ἔχουσι σπάνιν ὑδατος καὶ μεταχειρίζονται δεξαμενὰς πληρουμένας ὀμβρίου ὑδατος.

Ἡ νῆσος ὑπόκειται εἰς συχνούς σεισμούς, ἐξ ὧν πολλὰ ἔπαθε κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Οἱ πρεσβύτεροι μνημονεύουσι σεισμῶν γενομένων κατὰ τὰ ἔτη 1766 καὶ 1767 ἐξ ὧν πολλοὶ ζημίαι ἐπῆλθον ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον, πολλοὶ δὲ ἐθανατώθησαν. Διὰ τοῦτο αἱ κατασκευαζόμεναι οἰκίαι εἰσὶ στερεαί, καὶ συνήθως μονόροφοι.

Ἐπάρχουσι διάφορα θάση δημόσια καὶ δημοτικά· δὲν ἐλλείπουσι δὲ θήρεα ζῶα, οἷα ἀλώπεκες, ἰκτίδες καὶ λαγωοί.

Τὰ πτηνὰ τὸ πλεῖστον εἶναι διαβατικά, διαρκῶς δὲ ἐμφωλεύουσιν αἱ πέρδικες. Ἐπάρχουσι καὶ γένη ἵππων, ὑποζυγίων καὶ βοῶν, μικροσάμων ἀλλὰ ζωηρῶν καὶ εὐρώστων. Ἡ νῆσος συντηρεῖ νῦν περίπου 100.000 πρόβατα καὶ αἴγας, 700 ἄροτριῶντας βοῦς, 1.000 ἵππους καὶ ἡμίονους καὶ 2.000 ὄνους.

Οἱ κάτοικοι ἀριθμοῦνται εἰς 60.000 ὧν τὸ ἕκτον οἰκεῖ ἐν ταῖς πόλεσι. Ὁ πληθυσμὸς βαίνει ἀθῆάνων ἀφ' ὅτου εἰσῆχθη ὁ δαμαλισμός, διότι ἡ εὐφλογία ἐθέρριξε πολλούς. Οἱ κάτοικοι κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσὶν εὐμορφοὶ καὶ ζωηροί. Ζῶσιν 70, πολλοὶ δὲ καὶ 80 ἔτη καὶ ὀλίγιστοι 100. Εἶναι ὀξύνους, ἐπιχειρηματῆται, ἐργατικοί, σκέπτονται πολὺ πρὶν ἢ ἐπιχειρήσωσι τι, εἶναι δὲ εὐσταθεῖς καὶ ἐπιμονοὶ ἄχρις οὗ ἐπιτύχωσιν.

Ὅταν προσβάλλωνται κατὰ τὴν τιμὴν ἢ τὸ συμφέρον, ἐξάγονται λίαν καὶ ἱκανοποιοῦντο ἄλλοτε διὰ τῶν ὄπλων, σήμερον δὲ διὰ τῶν δικῶν. Εἶναι ὀλιγαρκεῖς, δὲν ἀνέχονται τὸν ἐξευτελισμόν, εἶναι φιλόξενοι. Ὅρεγονται ἐμβριθῶν μελετῶν καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀποστέλλονται νεανίαι εἰς ἰταλικὰ πανεπιστήμια, εἰς Ἑλβετίαν καὶ Γαλλίαν. ἵνα ἐκμάθωσιν ἐπιστήμιας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν σπουδάζουσιν εἰτὴ ἱατρικὴν, χειρουργικὴν καὶ νομικὰ καὶ διὰ τοῦτο ταιαῦτα ἐπαγγέλματα μετέχονται πλείονες τοῦ δέοντος. Πολλοὶ Κεφαλλῆνες ἰατροὶ εὐδοκίμως ἤσκησαν τὸ ἐπάγγελμά των ἐν Τουρκίᾳ, Ρωσίᾳ καὶ ἄλλαις Εὐρωπαϊκαῖς χώραις, ἔνθα ἐκτίσαντο ὑπόληψιν καὶ πλοῦτον, καὶ ἄλλοι μὲν αὐτῶν ἐπανέκαμψαν εἰς τὴν πατρίδα, ἄλλοι μόνουσιν ἔτι ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

Οἱ Κεφαλλῆνες ἐχερέστατα νυμφεύονται καὶ διὰ τοῦτο αἱ πλείοται τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν δὲν εἶναι πολὺ πλούσιαι, διότι τὰ τέκνα διανέμονται τὴν κληρονομίαν, ἣτις ἔπειτα διαιρεῖται καὶ ὑποδιαίρεται ὑπὸ τῶν ἐγκόνων. Ὁ Κεφαλλῆν πιεζόμενος ὑπὸ τῆς χρείας εὐκόλως ἀπέρχεται τῆς πατρίδος καὶ μετοικεῖ ἀλλοθῶ καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ αὐτῶν εὐρίσκονται ἐν ταῖς λοιπαῖς Ἰονίαις νήσοις, ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, ἐν ταῖς παραλίαις πόλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσί-

ας και του Εὐξείνου Πόντου, όπου ἐντυφύθησαν και ἐπλούτισαν μὴ διακόψαντες τὰς μετὰ τῆς Μητροπόλεως και τῶν συγγενῶν σχέσεις.

Πάντες σχεδὸν πρεσβεύουσι τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν θρησκείαν. Αἱ κυβερνήσεις ὅμως, αἵτινες ἀνήγουν εἰς τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν δόγμα, εἰσήγαγον πολλὰς Ἰταλίδας οἰκογενείας και ἴδρυσαν τρεῖς μονὰς και πολλὰς ἐκκλησίας. Νῦν ὅμως δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μία μονὴ μετὰ δύο κληρικῶν και ἐξ ἧ ἑπτὰ οἰκογένειαι δόγματος Ρωμαϊκοῦ, διότι αἱ λοιπαὶ ἠσπάσθησαν τὸ ἀνατολικόν. Οὐδὲ οἱ Ἑβραῖοι μονίμως οἰκοῦσιν ἐν τῇ νήσῳ και μόνον χάριν ἐμπορίας μεταβαίνουσιν ἐκ Κερκύρας και Ζακύνθου.

Ἐν Ἀργοστολίῳ ὑπάρχουσι τὸ κτίριον τῶν φυλακῶν και ἀγορὰ, ἔργα τῆς Ἀγγλοῖονιον κυβερνήσεως και λοιμοκαθαρτήριον κατασκευασθὲν ὑπὸ τοὺς Ἑνετοὺς και εὐρυνθὲν ὑπὸ τὴν ἐνεστῶσαν κυβερνήσιν.

Ἄξια λόγου εἶναι και αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως και τῆς ἐξοχῆς, κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ τὴν Ἀγγλοῖονιον κυβερνήσιν, και τούτων μᾶλλον ἀξιοσημείωτοι εἶναι ἡ γέφυρα και ἡ προκυμαία Ἀργοστολίου. Αἱ ἐξοχικαὶ ὁδοὶ πολὺ διηυκόλυναν τὴν ἐσωτερικὴν ἐμπορίαν και συνετέλεσαν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γεωργίας. Καὶ ἐν Δηξουρίῳ ἡ νῦν κυβερνήσιν ἀνήγειρε μέγα κτίριον, οὗ ὄραϊον εἶναι τὸ περιστύλιον ἔχον ἐξήκοντα μονολίθους κίονας, ρυθμοῦ δωρικοῦ και ὅπερ περιλαμβάνει πλεῖστα ἀρχεῖα, εἰρηνοδικεῖον, ἀστυνομίαν, ὑγειονομεῖον, τελωνεῖον και δημοτικὸν σχολεῖον, ἐνῶ τὸ εἰσόγειον χρησιμεῖσι ὡς ἀγορὰ.

Ἡ γεωργία και τὸ ναυτικὸν εἶναι οἱ δύο πρῶτιστοι πόροι τῶν κατοίκων, αἱ δὲ ἄλλαι τέχναι δι' ὧν συντηροῦνται τοσοῦτοι λαοὶ εἶναι ὀλίγη γνωσταὶ αὐτοῖς. Ἐκ τῆς νήσου ἐξάγονται ετησίως ὀκτὼ περίπου ἑκατομμύρια ἐνετικαὶ λίτραι σταφιδοκαρποῦ, ἀγοραζομένου τοῦ πλείστου ὑπὸ Ἀγγλῶν ἐμπόρων, και ἀποφέροντος πρόσδοτον 400.000 διστήλων ἰσπανικῶν. Ἄλλ' οἱ γαιοκτήμονες και οἱ γεωργοὶ ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς καλῆς τιμῆς τοῦ καρποῦ ἐποίησαντο και ἐξακολουθοῦσι ποι-

ούμενοι ἐμφυτεύσεις και μετ' ὀλίγα ἔτη ἡ παραγωγή θὰ ἀνέλθῃ εἰς δώδεκα περίπου ἑκατομμύρια. Μετὰ τὸν σταφιδοκαρπὸν καλλιεργοῦνται ἡ ἀμπελος και ἡ ἐλαία. Οἴνων και ἐλαίου ἐγίνετο ἄλλοτε μεγάλη ἐξαγωγή εἰς Ἑνετίαν και εἰς Μαύρην θάλασσαν ἄλλὰ νῦν δὲν ἐπιζητοῦνται και σχεδὸν καταναλίσκονται ἐντὸς τῆς νήσου, μικρᾷ ποσότητος ἀποστελλομένης εἰς τὰς παρακειμένας νήσους. Οἱ ἐκ λιπαρῶν γαιῶν παραγόμενοι οἶνοι ὀλίγον διαρκοῦσι και ὀξινούνται δι' ἀγνοίαν τῆς οἰνοποιίας ἄλλ' οἱ ἐκ λεπτῶν και μεσημβρινῶν γαιῶν εἶναι ἰσχυροὶ και διαρκοῦσι πολὺ.

Ἡ νήσος παράγει σιτηρὰ και ὄσπρια παντοειδῆ, δυνάμενα ἐν εὐετηρίᾳ νὰ συντηρήσωσιν ἐπὶ τριμηνίαν τοὺς κατοίκους. Ὁ βάμβυξ ἔτι και νῦν καλλιεργεῖται, ἀλλ' ἐν σμικρᾷ ποσότητι, διότι εἰς τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν ἐνεφυτεύθη σταφίς Ἀλλοτε ὅμως ἐξήγετο εἰς μέγα ποσὸν βάμβυξ ἀκατέργαστος και εἰργασμένος ἀνθ' οὗ εἰσήγοντο ἐνιαυσίως περί τὰς 20.000 χρυσᾶ νομίσματα ἐνετικά. Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν κλωστικῶν και ὑφαντικῶν μηχανῶν, και διὰ τὴν ἀφθονίαν και εὐθηνίαν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων βαμβακερῶν, δὲν συμφέρει ἡ χρῆσις ἐγχωρίων ὑφασμάτων, ὧν ἡ ποιότης εἶναι κατωτέρα, ἡ δὲ δαπάνη μεῖζων. Ἄλλ' οἱ ἀγρόται ἐνδύονται ἔτι ὑφάσματα ἐκ βάμβυκος, λίνου και ἐρίου κατεργαζόμενα ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρὸς χρῆσιν τῶν οἰκογενειῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Γίνετε ἀνταποκριταὶ τῶν
«ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΝΕΩΝ»

Ὁ κ. Λιβαθινόπουλος, ὁ ἐκλεκτὸς ἱατρός, τῶς Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τῶς βουλευτῆς και ἐκλεκτὸς λόγιος μᾶς εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ μᾶς ἐδίδοε συνεργασίαν του γι' αὐτὸ τὸ φύλλο τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὴν τελευταίαν ἔμας στίγμα, λόγω ἐπτάκτου ἀπαρχολήσεώς του, ὁ κ. Λιβαθινόπουλος δὲν ἐπρόλαβε νὰ μᾶς γράψῃ τίποτε. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, θὰ ἔχομε συνεργασίαν του.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

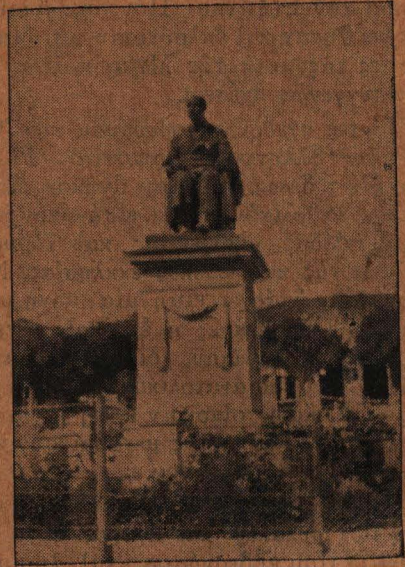
ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ἡ ἱστορική αὐτή σελίς ἐξήχθη ἐκ τοῦ Ἀρχειοφυλακείου τῆς Κεφαλληνίας, καταχωρηθεῖσα εἰς τὸ Βιβλίον τῆς κυβερνήσεως περὶ τὸ 1509 ὑπὸ τοῦ κ. Φραγκίσκου Λουκίσσα ἀντικαγκελαρίου τῆς νήσου, ὅστις εἶχεν ἀντιγράψει αὐτὴν ἐκ τῆς πρωτοτύπου ἐκθέσεως τοῦ π. Ἰωάννου Λουκίσσα πατρός του, ἐκπονήσαντος τὴν ἱστορίαν τῆς Κεφαλληνίας. Ἐχει δὲ οὕτως.

«Ἡ νῆσος Κεφαλληνία κατελήφθη καὶ κατεδεδεσπόζετο ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ τῶν νήσων Ζακύνθου καὶ Λευκάδος, καὶ τῶν πόλεων Ἄρτης, Ἰωαννίνων, Πρεβέζης καὶ τῶν ἑξαριτημάτων αὐτῶν ὑπὸ τῶν κ.κ. Καρόλου καὶ Λεονάρδου Δε-Τόλων Ἰσπανῶν. Πλὴν ἀυξηθεῖσα καὶ ἰσχυροποιηθεῖσα ἡ Ὀθωμανικὴ φιλή, ἤρπασεν ἐκ διαλειμάτων ὅλα τὰς θηθείσας κτήσεις ἀπὸ τοὺς Δε-Τόκους, οἵτινες ἀπεσφύρθησαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Εἷς δὲ μόνος ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν εἶχεν ἀπομείνει καὶ ἦτον ἐγκαταστημένος εἰς Νεάπολιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἱστορίας ταύτης.

»Οἱ διαδεχθέντες λοιπὸν τοὺς Δε-Τόκους Τοῦρκοι, ἐδέσποζον ἐπὶ τῆς Κεφαλληνίας μέχρι τοῦ ἔτους 1498, ὅτε ὁ στόλος τῆς Ἑνετικῆς πολιτείας ἐπιστρέφων ἐκ Κρήτης, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν Κέρκυραν, ἠγκυροβόλησεν ἕνεκα ἐναντίων ἀνέμων πρὸς τὸν μυχὸν τῆς Κεφαλληνίας πλησίον τῆς νησίδος Λητοῦς (Βαρδιάνων). Οἱ Τοῦρκοι ἰδόντες αὐτὸν καὶ νομίσαντες ὅτι προοιτιθετο νὰ προσβάλλῃ τὴν νῆσον, ἐκλείσθησαν ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοῦ ἁγ. Γεωργίου.

»Γιαννούλης τις, τὸ ἐπώνυμον Πατρικίος, δρᾶξας τὴν περίστασιν καὶ παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν ναύαρχον τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου Βενέδικτον Πέζαρον, ἐξέθηκε εἰς αὐτὸν τὸν πανικὸν φόβον, ἔξ οὗ εἶχον κυριεύθῃ οἱ Τοῦρκοι, τὸ ὀλιγαριθμὸν αὐτῶν, τὴν κατάστασιν τοῦ φρουρίου καὶ τὸν ἐντὸς αὐτοῦ ἀποκλεισμόν των, ἄνευ τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων ἢ ἐτέρων προ-

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Βαλλιάνου στὸ Ἄργαστέλι

μηθειῶν, καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ὤρεληθῇ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς τῶν πολεμίων καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν νῆσον.

»Ἀποβιβάσας λοιπὸν ὁ ναύαρχος ἱκανὸν ἀριθμὸν στρατιωτῶν ὀδηγούμενων ὑπὸ τοῦ ὀρθέντος Γιαννούλη, περιέζωσε τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἀσημάντους τινὰς ἀψιμαχίας ἐκυρίευσεν, αἰχμαλωτίσας καὶ ἅπαντας τοὺς Τοῦρκους. Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ Κεφαλληνίας, ἀφήκεν ὡς προσωρινὸν ἀντιπροβλεπτήν τῆς νήσου ἕνα τῶν πλοίαρχων του, καλούμενον Δονά Μόρον π. Βαρθολομαίου Πληροφορηθεῖσα μετ' οὐ πολὺ περὶ τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος καὶ ἡ Ἑνετικὴ πολιτεία, Δόγης τῆς ὁποίας ἦτο τότε ὁ Πέτρος Λεονάρδος Λορεδάνος, ἀπέστειλε περὶ τὸ 1501 ὡς Προβλεπτήν τῆς νήσου τὸν κ. Ἀλιβιζην Σολομὸν, ὃν περὶ τὸ 1504 διεδέξατο ὁ κ. Νικόλαος Μαρκέλλος.

Ἰσόβια θὰ δικασθοῦν φωνῆ μου
Τὰ δυὸ σου φλογερά καὶ μαύρα μάτια
Ποῦ ἐσχεμμένως τὴν ἄθωαν καρδιά μου
Ἐκάλεινε τοῦ δούτιχου κερμάτια.

ΔΙΑΚΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Πάρε δυο σύγνεφα : μιὰ λίτρ' ἀγέρα·
 Δροσιάς δυο γράνα και μιὰ φλογέρα·
 Τρεις τόννους Πίνδο· τέσσαρους χιόνι·
 Μιὰ λίτρ' ἀνάσσει και ἓνα ἀηδόνι,
 Δεμάτια τέσσερα δάφνες, μυρτούλες·
 Ράσσα· ξεσκλίδια· γύφτους· αὐγοῦλες·
 Πέντ' ἔξη σήμαντρα· γλάν—γλάν καμπόσα·
 Χιλιάδα κύματα· Ὀλυμπο και Ὅσσα·
 Κρεβδάτια γαίματα· σάπια κουφάρια·
 Ἀστροπελέκια· σκύλους και φάρια .
 Ἕνα ξεφτέρι· δυο πῆγες ράμμα·
 Καμπόσα δάκρυα μέσα σὲ γράμμα·
 Λαψάνες λάπατα και καυκαλίδες·
 Περικοκλάδι και τσουτσουμίδες·
 Δυο δράμια ἄγρια, σκληρὰ σκουλήκια·
 Βροντές· βορειάδες· ρόδα και φύκια·
 Ἀητὸ κλωσοῦρα· δέκα φλοκάτες·
 Δυο ραμπαούνια· μάτια πιναίτες·
 Μιὰ νυχτερίδα· μιὰ χελῶνα·
 Νειόνυμφη ἀνοιξι· προεστὸ χειμῶνα·
 Βλαστήμιες ἄπειρες· σάρκα καμπόση
 Και νεκρολούουδα χορτάτη δόσι·
 Ἀχιτίδες· σάββανα και ἔρμα πλάγια·
 Ἕνα θρυκόλακα· μιὰ κουκουβάγια·
 Ἕνα Ἀλήπασσα· καντάρι τρέλλα...
 Σὲ μιὰ θεόχτιστη ριζ' τα παδέλλα.

Ἵστερα κρούσταλλο ρίξε νεράκι,
 Βρυσούλας γέννημα... ἦ και ἀπ' ἀλάκι...
 Πέσε τ' ἀνάσκειλα και πίθωσέ τα
 Ὅτὰ ἔρμα στήθια σου και θάσταέ τα.
 Φύσησε, φύτησε ὁτὰ σωθικά σου·
 Καρίνι ἀναψε μέσ' στήν καρδιά σου.
 Ἄς τὴν παδέλλα νὰ πάρη θράσι,
 Μονάχα πρόσεχε νὰ μὴ σοῦ σπάση.
 Ἄς πάρη μπούρμπουλα μονάχα τρία,
 Και εἶναι ἔτοιμο μ' ἐπιτυχία
 Γιαχνὶ ἀθάνατο, ποιητικό...
 Κένωστο, κένωστο ζεστό-ζεστό
 Σὲ ἀλαβάστρινο σκουτέλι ἦ πιάτο...
 Και πὲς τοῦ κόσμου· «Κόπιασε φάτο».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἐπήγγαιναν οἱ τρεῖς μαζί. μὲ χάρι και
 μὲ νάζια
 ντυμένες εὐρωπαϊκά·
 ἦ μιὰ στὰ κατακόκκινα, ἦ ἄλλη στὰ γα-
 λάζια,
 κι' εἶχαν στή μέση τὰ λευκά.
 Κι' ἐγὼ ποῦ τίς συνήνηθησα παρὰ τὴν προ-
 κυμαίαν,
 ἀπλῶς τίς ἐχαιρέτησα ὡς Γαλλικὴν ση-
 μαίαν !...
 Φ.Χ.Ψ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΥΣΣΟ

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΙΟΜΟΤΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἕ γιάλδς τοῦ Βαρουῦ
 Ἄγιος Γεράσιμος

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Α'. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ένας από τους κυριότερους σκοπούς του περιοδικού μας είναι και η εμφάνιση των νέων από τις στήλες μας, με λογοτεχνικές, καλλιτεχνικές κ' επιστημονικές εργασίες τους. Το νησί μας που ανάδειξε μιαν όλοκληρη σειρά εκλεκτών πνευματικών εργατών, τα τελευταία χρόνια σπάνια μας παρουσιάζει νέα ταλέντα. Είναι αλήθεια ότι δεν υπάρχει κ' ένα καθαρά λογοτεχνικά — καλλιτεχνικό έργο, απ' όπου θα μπορούσαν να παρουσιαστούν τα έργα των νέων. Πιστεύουμε πως χώρα από την άλλη υποστήριξή μας στους νέους, θα βοηθήσει πολύ και η προκήρυξη ενός διαγωνισμού λογοτεχνικού. Γι' αυτό τα «Κεφαλληνιακά Νέα» αποφασίζουν και προκηρύσσουν τον Α' λογοτεχνικό τους διαγωνισμό διηγήματος με τους πιο κάτω όρους:

- 1) Μέρος στο διαγωνισμό μπορεί να λάβη κάθε συνδρομητής, άναγνωστής μας και φίλος Κε φ α λ ο ν ί τ η ς.
- 2) Τα διηγήματα πρέπει να έχουν, αν είναι δυνατόν, κεφαλονίτικη ύπθεση.
- 3) Τα χειρόγραφα πρέπει να ει-

ναι καθαρογραμμένα και από την μιὰ μεριά του χαρτιού.

4) Ένας μόνο περιορισμός: η γλώσσα πρέπει να είναι δημοτική. Η καθαρεύουσα αποκλείεται.

5) Τα διηγήματα θ' αποσταλούν στά γραφεία μας μέχρι τις 20 'Ιουλίου το αργότερο. Τ' αποτελέσματα θα δημοσιευθούν στο φύλλο του Αύγουστου 1934.

6) Κανένας δεν επιτρέπεται να υπογράψει με τ' όνομά του, αλλά με ψευδώνυμο. Τ' όνομά του θα τὸ κλείσει μέσα σ' ένα μικρό φακελάκι, επάνω στο όποιο θάχει γραμμένο τὸ ψευδώνυμό του. Ὁ φάκελος θ' ανοιχτῆ μετὰ τὴν κρίση τῆς Ἐπιτροπῆς κ' ἔτσι θ' ἀποφύγουμε τὰ παράπονα.

7) Θὰ δοθῆ ἓνα βραβεῖο 500 δραχτῶν συγγραφέα τοῦ καλλίτερου διηγήματος καὶ δύο ἑπαινοί. Τὰ τρία διηγήματα ποὺ θὰ βραβευθοῦνε θὰ δημοσιευθοῦν στὸ περιοδικὸ μὲ τὶς φωτογραφίες τῶν συγγραφέων.

Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ θ' ἀποτελεῖται ἀπὸ γνωστὸς λογίους καὶ συγγραφεῖς θ' ἀναγγείλουμε στὸ ἐπόμενο φύλλο.

Α'. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μαζί με τὸ λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ ἀποφάσισαν τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» νὰ προκηρύξουν κ' ἓναν καλλιτεχνικὸ φωτογραφικὸ διαγωνισμὸ μὲ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

- 1) Κάθε συνδρομητής, ἀναγνώστης καὶ φίλος μας ποῦρεῖ νὰ πάρῃ μέρος σ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ.
- 2) Οἱ φωτογραφίες πρέπει νὰναὶ παρμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ νησιοῦ μας (ἀγροτικὲς σκηνές, τοπεῖα Κεφαλονίτικα, θαλασσινὴ ζωὴ, προσωπογραφίες τύπων τοῦ νησιοῦ μας κ.λ.π.).
- 3) Προτιμώτερο εἶναι οἱ φωτογραφίες νὰναὶ βγαλμένες σὲ χαρτὶ μὰτ καὶ μαῦρο χρῶμα.
- 4) Οἱ καλλίτερες φωτογραφίες, ἀπόσες λαβαίνουμε, θὰ δημοσιεύονται

στὸ περιοδικό.

5) Θὰ δοθῆ ἓνα βραβεῖο 150 δραχτῶν στὴν καλλίτερη φωτογραφία καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἡ φωτογραφία τοῦ καλλιτέχνη ποὺ θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο. Ἐπίσης θὰ πάρουν ἑπαινο ἄλλες δύο φωτογραφίες.

6) Ἀποκλείονται ἀπὸ τὸ διαγωνισμὸ οἱ ἐπαγγελματίαι φωτογράφοι. Τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς θὰ τ' ἀναγγείλουμε στὸ ἐπόμενο φύλλο.

Οἱ φωτογραφίες θὰ γίνονται δεκτὲς μέχρι τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιεύσουμε στὸ φύλλο τοῦ Ἰουλίου. Οἱ καλλίτερες φωτογραφίες θὰ δημοσιευθοῦν με τὴ σειρὰ τοὺς στὰ «Κεφ. Νέα».

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΕΘΑΝΕ Η ΔΑΝΑΗ!

«Ἀπέθανε ἡ Δανάη!» — Μὲ δυὸ λόγια
ἢ μᾶνα ἢ πικραμένη ζωγραφίζει
τὴ λαύρα ποῦ τὴν καίει καὶ τὴ φλογίζει,
τὴ μαύρη σφοδρά, τὴ μαύρη ἀλήθεια,
ᾧ χεὶ δαθείᾶ στὰ στήθια!

«Ἀπέθανε ἡ Δανάη!» Ἄχ! νυφοῦλα
ᾧ λῆγω ᾗμερῶν! Ρόδο ἀνθηρό, δροσάτο,
ἀγαπημένο, ὄλο ζωὴ γεμάτο
ἐμάθησαν τὰ μσχοβολησμένα
τὰ φύλλα σου ᾧ στὰ ξένα!

Πετάει ἐδῶ ἡ λευκὴ περιστεροῦλα,
ὀλόχαρη, νὰ κτίσῃ μὲ τὸ ταῖρι
τὴν πλουμιστὴ φωλιὰ... κ' ἤλθ' ἄγριο
[ἄγέρι....
λοξοδρομαίει μὲς τὸ ἄπειρο... καὶ πάει!...
«Ἀπέθανε ἡ Δανάη!»

Τοῦ φέρετροῦ τῆς τ' ἀνθη σοῦ θυμᾶνε,
πῶς εἶχε κ' ἡ καρδιά τῆς πληθος ἀνθη
ἦτανε περιδῶλι, ποῦ ἐμαράνθη,
ὅτι ἄρχισε ἡ ἀνοιξὴ του νὰ γελάῃ!...
«Ἀπέθανε ἡ Δανάη!»

.....
.....

Ἄλλὰ τὰ θερμὰ δάκρυα κ' οἱ θρήνοι,
δὲν ἀνασταίνουν τ' ἄψυχό τῆς σῶμα!...
Πλέξτε στεφάνια, στρώστέ τα στὸ χῶμα,
ὁποῦ τὴν ἀλαδάστρινη φυλάει,
τὴν εὐμορφῆ Δανάη.

Φυτέψτε τῆς ἰτιές, μυρτιές, λουλουδία!...
ᾧ ἀμάρανται, κισσοὶ καὶ κυπαρίσσια,
φυλάτε τῆς τὰ κάλλη τὰ περίσσια,
ὄαν δρέχῃ, ὄαν χιονίζῃ, ὄαν βογγάῃ,
νᾶχ' ἡσυχία ἡ Δανάη.

Ἄργοςτόλιον, 15 Νοεμβρίου 1889
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΑΒΛΙΧΟΣ.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΛΕΞΕΩΝ

Ἀλεξιβρόχιον

Ἀπὸ τὸ Ἀλέξης καὶ βροχί. Ἦταν ἄλ
λατε εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας λογιώτατος,
ὀνομαζόμενος Ἀλέξης ὅστις δὲν ἐδαστοῦσε

ποτὲ ὀμπρέλα ὅταν ἔβρεχε· καὶ τὰ παιδιὰ
τοῦ δρόμου τοῦ ἐφωάζανε, «Ἀλέξη βρέ-
χει, Ἀλέξη βρέχει.» Ἔτσι ἀπὸ τῆς φω-
νῆς «Ἀλέξη βρέχει, Ἀλέξη βρέχει», ἐγινε
τὸ Ἀθηναϊκὸν «Ἀλεξιβρόχιον».

Α. ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Παραμᾶνα

Ἀπὸ τὸ παρᾶς καὶ μᾶνα, ἐπειδὴ
εἶναι μητέρα τὴν ὁποῖαν ἀγοράζεις μὲ
τὸν παρᾶ.

Γιατρὸς

Ἀπὸ τὸ Γεῖα (ὕγεια) — καὶ τρώγω.
Ἐπειδὴ ἂν ἐμπιστευθῆς τὸν γιατρόν, σοῦ
ἔφαι τὴν ὕγεια. — Ἐκτός τῆς τσέπης ἐν-
νοεῖται.

Η ΜΥΗΣΗ ΜΟΥ

Πόσο σεμνὴ μοῦ φαίνονταν ἡ θέα
μὲς στὸ Ναό! Μυστήρια ψαλμωδία
ξεχύθηκε στὴν ὄλην ἁρμονία
κι' ἀντήχησε στὴν τέχνη τὴν ὠραία.
Προσκυνητῆς κι' ἐγὼ ταπεινομένος,
μὲς στῆς ζωῆς τὸ σάλο ποῦ χαλαίει
τὰ κάστρα τῆς χαρᾶς καὶ τυρανναίει,
χαμήλωσα στὴ Μοῦσα δειλιασμένος.
Κι' ἀνάμεσα στοῦ Κόσμου τῆς τὰ κάλλη,
ὄαν ντροπαλὸς μικρὸς ἐρασιτέχνης,
κατήχησα στ' ἀπόρρητα τῆς τέχνης,
μὲ σεβασμό, τὸ πνεῦμα μου. Καὶ πάλι
σηκώθηκα κι' αἰστάθηκα τὸ μῦρο
τῆς σκέπης τῆς Θεᾶς νὰ πλημμυρίζῃ
καὶ τοῦ Ναοῦ τὸ σήμαντρο ν' ἀρχίζῃ
νὰ ξεφυσᾷ τοὺς ἤχους τοῦ τριγύρω.

ΑΛΕΚΟΣ ΓΙΑΚΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κάθε ἐπιστήμων ἐγγραφόμε-
νος συνδρομητῆς ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ δημοσιεύσῃ ὅτᾳ
»Κ. Ν.» μίαν ἀγγελίαν τοῦ,
ἐντελῶς δωρεάν.

ΗΛΙΑ ΖΕΡΒΟΥ ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ

«ΤΑ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ ΚΑΙ Η ΦΥΛΑΚΗ ΜΟΥ»

(Ἀπόσπασμα)

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑπτανήσου ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸν ζυγὸν καὶ ἡ ἔνωσις τῆς μετὴν Ἑλλάδα δὲν ἐστοίχισε λίγα, εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγωνιστὰς Ἑπτανήσιους καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς Κεφαλλήνας. Ὅταν τελειώσῃ ἡ Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας τοῦ Λοβέρδου, τότε θὰ δημοσιεύσουμε τὴν Ἱστορία τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑπτανήσιων καὶ θὰ δοῦν οἱ ἀναγνώσται μας μὲ πόσους σκληροὺς ἀγῶνας καὶ μὲ πόσο αἷμα ἔκερδήθηκε ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας. Δημοσιεύουμε σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀνέκδοτο ἔργον τοῦ Μεγάλου Ἡλία Ζερβοῦ Ἰακωβάτου, ποῦ ἐπιγράφεται: «τὰ Ἀντικύθηρα καὶ ἡ φυλακή μου». Στὸ μαρτυρικὸν αὐτὸν τόπον, ἔμεινε ἕξῃ περίπου χρόνια ὁ Μεγάλος Ἀγωνιστὴς κοί Ἡρώς, ἐξόριστος.

«Τὰς δύο Ὀκτωβρίου 1851 ἐνῶ πληροστάτη τάξις καὶ ἡσυχία ἐπεκράτουν εἰς ἅπασαν τὴν Κεφαλληνίαν καὶ σημεῖα ἀταξιῶν καὶ θορυβῶν δὲν ἀνεφαίνοντο, εἰ μὴ εἰς μόνας τὰς καταρχήσεις καὶ τὰς μηχανορραφίας τῆς κυβερνήσεως, ἐν ἀπόσπασμα ἀστυνομικῶν χωροφυλάκων, ὀδηγούμενον ὑπὸ ἐνὸς λοχίου εἰσήλθε αἴφνης ἐντὸς τοῦ γραφείου καὶ ἄφωνον ὡς συμμορία ληστῶν μ' ἀπέσυρε βιαίως ἐκ τῶν δημοσιογραφικῶν ἀσχολιῶν μου, μὲ συνώδευσεν ἄνευ συγκοινωνίας μέχρι τῆς προκυμαίας, ὅπου ῥίψας με ὡς λαθροεμπόρευμα ἐντὸς μιᾶς λέμβου μ' ἐπεβίβασε κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ Ἴονικοῦ ἀτμοπλοίου ἀφιχθέντος κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκ Κερκυρας. Ἐτερον δὲ ἀπόσπασμα ἀφήρπασεν ὡσαύτως ἐκ τοῦ γραφείου του τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸν συντάκτην τῆς «Ἀναγεννήσεως» κ. Ι. Μομφεράτον καὶ τὸν ἀπήγαγεν εἰς τὰς φυλακάς, ὅθεν μετὰ παρθέουσιν τεσσάρων ἡμερῶν παρεπέμφθη εἰς τὸν σκόπελον τῆς Ἐρυκούσης. Μόλις δ' ἐγὼ εἶχον ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἔφθασαν ὀπισθέν μου δι' ἑτέρας λέμβου ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀγγλοῦ τοποτηρητοῦ καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ὅστις προσκαλέσας με κατ' ἰδίαν

μοῦ διεκοίνωσεν ἀπλῶς καὶ μὲ ἦθος ὑπεροπικόν ὅτι κατ' ἀνατίερας διαταγὰς ἐκτοπιζόμεν ἐἰς τὴν νῆσον τῶν Ἀντικυθήρων καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μοῦ ἀπηγορεύετο πᾶσα ἐλευθέρᾳ κοινωνία. Ἡ ἀναιτιολόγητος ὡς ὁ δεσποτισμὸς καὶ ἀπότομος ὡς ἡ ἐπίθεσις αὐτῆ ἀγγελία ποσῶς δὲν μὲ κατετάραξε, διότι καὶ ἡ συνειδήσις τῆς ἀθωότητος καὶ τῶν δικαίων μου μέγα μοῦ ἐνέπνεον θάρρος καὶ τὰ κατὰ τῆς πατρίδας σχέδια τῆς ἐνοκρατίας δὲν μ' ἦσαν πλέον μυστήρια. Γνωρίζων ὅμως ἐκ φήμης τὴν ἐρημίαν τοῦ βραχίονος τῶν Ἀντικυθήρων καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ σπανιότητα καὶ δυσκολίαν παντὸς πορισμοῦ, ἀπήτησα μόνον τινὰ καιρὸν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ ὅστις μοῦ παρεχώρησεν ἡμίσειαν ὥραν. Κατὰ δὲ τὸ βουχὺ αὐτὸ διάστημα μόλις ἐπρόφθασαν ἐκ τῆς οἰκογενείας μου νὰ μοὶ πέμψωσι τινὰ ἱμάτια καὶ ὀλίγα χρήματα. Ὅθεν διευθυνόμενος μετὰ τοῦ ἀποσπάσματος καὶ τοῦ λοχίου εἰς τὸν τόπον τῆς νέας διαμονῆς μου καὶ ἐμποδιζόμενος νὰ προμηθευθῶ τοῦλάχιστον ἐκ τῆς Ζακύνθου ἡ τῶν Κυθήρων, ὅπου διαπλέοντες εἶχουεν προσορμισθῆ, ὀλίγα τρόφιμα, ἀπεβίβασθην μετὰ δύο ἡμερῶν διάπλου ἐἰς τὴν ἐκβολὴν ἐνὸς ξηροποτάμου ὡς ἐκθετον τυλιγμένον εἰς τὰ ῥάκη του, στερημένος πάσης περιθάλψεως καὶ ἐγκαταλειμμένος οὕτως εἰπεῖν εἰς βροῶσιν τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὀρνέων. Τότε ὅμως εἶδον πραγματικῶς κἀκλεισμένα ἐν ροτῇ ὀφθαλμοῦ καὶ πατρίδα καὶ οἰκογένειαν καὶ συμφέροντα, αὐτὴν τῆν τριπλὴν ἐκφρασιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

»Ἐγὼ βεβαίως ἀγνοῶ ἂν ἀρχαῖοι ἢ καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς τῶν μερῶν τούτων τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρουν τι λεπτομερὲς περὶ τῆς νήσου τῶν Ἀντικυθήρων, ἴσως δὲν ἔχρηζε καὶ τὸν κόπον νὰ ἐνασχοληθῶσι περὶ τοιούτου ἀγρίου ξηροσκοπέλου. Ἐπρεπέ τις νὰ χρηματίσῃ αἰχμάλωτος ἐπ' αὐτῶν καὶ νὰ διατελῇ συνάμα στενὸς ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τὸν λοιπὸν κόσμον ἵνα λάβῃ τὴν ὑπομονὴν νὰ τὰ περιγράψῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ἔνεκα τοῦ σκοποῦ δι' ὃν προωρίσθησαν ἄξιά τινος προσοχῆς.

»Πεντήκοντα ὡς ἔγγιστα οἰκογένεια

διεσπαρμένοι ἔνθεν ἀκείθεν ἀπαρτίζουσι
 ὄλον τὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου. Αἱ οἰ-
 κίαι τῶν εἶναι κατασκευασμένοι ἄνευ
 ἀσβέστου ὡς τὰς ποιμενικὰς καλύβας·
 ἕτεροι εἰσδύουσι ἐντὸς τῶν σχισμῶν τῶν
 βράχων ὡς τόσα αὐτοφυῆ σπήλαια ἢ ὑπὸ
 τὴν γῆν ὡς τόσαι κατακόμβαι. Τὰ δω-
 μάτια ἢ ὄροφαι εἶναι πηλοσκέπαστα καὶ
 ὑδροστάζουσι ἐν καιρῷ χειμῶνος ὡς τὰ
 ὑπόγεια ἄντρα. Ἐσωτερικῶς διαχωρί-
 ζονται εἰς τόσας κρύπτας ὁμοίας μετὰ τὰς
 κυψέλας σχεδὸν τῶν μελισσῶν καθύγουσι,
 βορβορώδεις, πλήρεις μολυντικῶν καὶ
 ὀχληρῶν ζωῶν, σκοτεινὰς ἢ φωτισμέ-
 νας ἀπὸ μικρῶν τινα ὄροφικῆν ὀπῆν. Τὸ
 ἔλαιον σπονώως ἀρτύνει τὸν πικρὸν κρι-
 θινὸν ἄρτον τῶν καὶ σπατιώτερον ἀνά-
 πτει τὴν ἀποχρωμένην λυχίαν τῶν. Τὰ
 πυκνὰ σκότη συνοδεύουσι τοὺς ὕπνους τῶν,
 ὡς ἡ ρακώδης πενία καλύπτει τὰς σάρκας
 τῶν, ἀσθενοῦντες δὲ θεραπεύονται ἢ ἀπο-
 θνήσκουσι καὶ ἰατρὸς οὐδέποτε ἐπισκέπτε-
 ται τὴν κοίτην τῶν. Ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἡ
 ἐρημία συνοδεύουσι τὴν ἐκφορὰν τῶν νε-
 κρῶν τῶν. Πολλάκις μόνος ὁ πατὴρ μετα-
 φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀνασκάπτει
 τὸ μνήμα καὶ ἐνταφιάζει τὸ πτώμα τῶν
 ἰδίων τέκνων του.

»Εἰς μίαν δὲ τῆς νήσου ταύτης ἢ μᾶλ-
 λον τοῦ καταθονίου τούτου βαράθρου
 βόρειον ἐσχατιὰν κοιλωτὴν ὡς ὁ τάφος
 καὶ ἀγρία ὡς ὁ κρημνὸς καλουμένην πο-
 ταμὸν εἶχον τὴν διαμονήν μου. Ἐντὸς
 τῶν ἀποτεφρωμάτων τούτων τῆς φύσεως
 καὶ τοῦ χρόνου ἐγείροντο ἐννέα οἰκίσι-
 μοι οἰκίαι. Μία δὲ ἀπὸ ταύτας εἰς τὴν δυ-
 τικὴν ὄχθην ἀπέναντι ἐκείνης τοῦ ὑπα-
 στυνόμου μετὰ δύο οἰκίας θύρας ἄνευ
 ἀσφαλῶν κλειθρῶν μετὰ ἡμίθραυστα παρά-
 θυρα ἄνευ ὑέλων μετὰ διαφόρους ὁπὰς ἢ
 φεγγίτας, μετὰ στέγην οὕτως εἶπειν ἄστε-
 γον καὶ ὑδροστάζουσαν ἐν καιρῷ χειμῶ-
 νος καὶ μετὰ σμήνη ἀκαθάρτων καὶ δηκι-
 κῶν ζωῶν ἐδιωρίσθη ὡς φυλακὴ μου.
 Ἐντὸς αὐτῆς εἶχε καὶ πρὸ ἐλίγου δια-
 στήματος προσβληθῆ γυνὴ τις ὑπὸ τῆς
 τρομερᾶς καὶ μολυντικῆς ἀσθενείας τῆς
 ἐλεφαντιάσεως. Τὸ δίκαιον τῶν ἔθνῶν
 εἰς τοὺς Εἰρωκασίους εἶναι ἡ κρεοφαγία,
 ὡς εἰς τοὺς ἀγρίους τοῦ Καναδά ἢ πυρ-
 πόλησις τῶν αἰχμαλώτων τοῦ πολέμου,

εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς ἐξευγενισμένους Εὐρω-
 παίους εἶναι ὁ ἐπιθανάτιος μολυσμὸς τῶν
 ἀθῶων καὶ ἐντίμων πολιτῶν. Τοιαύτη
 ἦτο ἡ νήσος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπεβιάσθη.
 Ἐν ὠχρὸν καὶ τρομοσβύνον φῶς ὡς
 ἐκεῖνο τῶν ἐπιταφίων λαμπάδων διέχυνε
 τὴν νύκτα τὰς ἀμυδρὰς ἀκτίνας τοῦ ἐν-
 τὸς τῆς φυλακῆς μου.

»Καθήμενος εἰς μίαν γωνίαν ἐπὶ τῆς
 στρωμνῆς μου μόνος κατηφῆς καὶ σιω-
 πηλὸς ἐκυριεύουσι αἰφνης ὡς ἀπὸ ἐξαλ-
 λόν τινα ὀπτασίαν. Τὰ προσφιλέστερα
 τῆς οἰκογενείας ἀντικείμενα ἀπεικονί-
 ζοντο ὡς παρόντα εἰς τὴν φαντασίαν
 μου· σύζυγος, τέκνα, συγγενεῖς καὶ φίλοι
 ἦσαν ἐνώπιόν μου καὶ συνωμίλου μετ'
 ἐμοῦ. Αἱ διάφοροι τῆς κοινωνίας παρα-
 στάσεις, αἱ κινήσεις, οἱ θόρυβοι, οἱ βη-
 ματισμοὶ καὶ νυκτωδία τοῦ εὐθυμοῦν-
 τος λαοῦ ἀντήχον ζωνηρῶς εἰς τὰ ὦτα
 μου. Ἀλλὰ μόλις ἔστρεφον τὰ βλέμματα
 πρὸς ἐμοῦ καὶ συναισθανόμην τὴν μό-
 νοσί μου, τὴν ἀποφορὰν τῆς φυλακῆς
 μου, τὴν ἔλλειψιν πάσης ψυχῆς ζωῆς· καὶ
 τὴν διάρκειαν τῆς βαθείας καὶ πενθίμου
 σιγῆς, τότε, ὦ! τότε, ναί, ἀπηλατιτόμην
 ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἀπάτην καὶ μετέβαινον
 εἰς τὴν σκληροτέραν πραγματικότητα! Βαρεῖς
 στεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς τα-
 λαιπορουμένης καρδίας μου καὶ σταγόνες
 πικρῶν δακρῶν ἐβρεχον τὰς παρειὰς
 μου!....»

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἀποτελέσματα τῆς ἀστυνομικῆς διατα-
 γῆς περὶ ἐπιγραφῶν ἐν Ληξουρίῳ. (1894)
 Κουρεῖον «Ὁ Τρωϊκὸς Πόλεμος».

Βασίλειος Κρύστης «βελονολόγος, πη-
 ληκλειδονολόγος, μπουτιολόγος, βιβλιο-
 πούλος καὶ μεταπράτης Ληξουρίου».

Ἴπποδηματωπῆσον Χαλαράμπου Μο-
 σχονᾶς.

Παντοπωλεῖον «Ἡ Μεγαλοπρέπεια»
 (πωλοῦνται καὶ τσάκες γιὰ καταραμένᾶ).
 Καφφενεῖον μετὰ ταβέρνα ὀπισθεν καὶ
 πώλησις γαιανθράκων.

Ἐνοδοχείον «Ἡ ἠσυχία» (καλίσρευονται
 καὶ μυαλά).

Καὶ μιά Ἀργαστολιώτικη: Τόπος διὰ
 ζῶα, ἤτοι ζωοστάσιον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΑ ΔΕΙΝΟΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔλαβε τὸ προσκλητήριο τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν διὰ νὰ πορευθῆ εἰς τὰς ἐπὶ τῇ ἔνηλικιώσει τοῦ διαδόχου ἐορτὰς ὁ κ. Σωτήριος Καλακαθούμενος δήμαρχος τοῦ δήμου Φασκομηλίων, ἐδρεύων ἐν τῷ χωρίῳ Χαμομηλίῳ, ἀφῆρεσε τὰ χονδρὰ ὀμματούαλιά του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεβόησε :

—Γαρουφαλιά !... Φώτη !...

Ἡ Γαρουφαλιά ἦτο ἡ σύνευρος τοῦ κ. δημάρχου. Ἄν ἦτο νομὸς ἡ κυρία Γαρουφαλιά καὶ ὄχι σῶμα γυναικεῖον, θὰ ἔδιδε κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοῦλάχιστον 25 βουλευτὰς· τόσον εὐρεῖα ἦτο ἡ περιφέρειά της. Ἐν τούτοις μὲ ὅλος τὰς διαστάσεις της καὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη της, διέσωζεν ἀκόμη ἴχνη καλλονῆς, δηλούσης ὅτι κατὰ τοῦτο ὁ κ. Σωτήριος δὲν ὑπῆρξεν σύζυγος ἀξιολύπητος. Ὁ Φώτης ἦτο ὁ κλητὴρ καὶ ὑπερέτης ἅμα τοῦ δημάρχου, χρηματίσας ἐκ περιτροπῆς στρατιώτης, κρεοπώλης· καὶ φηγοδίκος πρὶν εὖρη ὀριστικὸν ἐπάγγελμα ὑπὸ τὴν φιλεὺσπλαγγχον στέγην τῆς δημορχίας.

Κατὰ σύμπτωσιν, ἐνῶ ἡ κυρία Γαρουφαλιά εἰσήρχετο ἀπὸ τὸ ἐν μέρος πλέκουσα κάλτσαν, εἰσήρχετο ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Φώτης κομίζων τὰς ἐφημερίδας, τοῦτέστιν ἐν φύλλον τοῦ «Αἰῶνος» τὸ ὁποῖον τῷ ἔστειλλε πρὸς ἀνάγνωσιν ὁ ἱατρὸς τοῦ γειτονικοῦ χωρίου Ἀψιθιά, κ. Ψαρπούλης.

—Γαρουφαλιά ! ἐπανάλαβεν ὁ δήμαρχος, νὰ μοῦ ἐτοιμάσης τὴ φουστανέλλα μου τὴν καλὴ καὶ τ' ἀσπρόρουχά μου ὅλα εἰς τὸ σεντοῦκι. Θὰ πάω στὰς Ἀθήνας, καταλαμβάνεις ; ὁ βασιλεὺς.. ὁ ὑπουργός, ὁ διάδοχος... εἰς τὸ παλάτι... Καὶ σὺ, Φώτη, νὰ φροντίσης γιὰ δυὸ καλὰ μουλάρια, διὰ νὰ πάμε ὅσο μὲ τὸ γιαλὸ, γιατί θὰ φύγωμε μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιο.

Ἡ σύζυγος καὶ ὁ ὑπερέτης τοῦ δημάρχου προσέβλεψαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ κ. δήμαρχος ἐξήγησεν αὐτοῖς τὰ περὶ τῆς προσκλήσεώς του εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ ἡ φήμη διέτρεξε παραχοῆμα τὸ μικρὸν χωρίον, μεγαλοποιηθεῖσα βαθμηδόν. Ὅτε περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ κ. Σωτήριος ἐθεάθη εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ὁ παντοπώλης κύρ Μελέτης καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος κύρ Ἀνέστης οἵτινες εἶχον ἀκούσει ὅτι ὁ βασιλεὺς δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς του προσεκάλει τὸν δήμαρχόν των εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ τῷ ἀναθέσῃ ἐν ὑπουργεῖον, προσεφώνησαν αὐτὸν λέγοντες :

—Καὶ εἰς ἀνώτερα, κύριε δήμαρχε !

Ὁ δήμαρχος κατεβρόχθη μετ' ἐκτάκτου εὐφροσύνης τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ γεῦμα τὸ νησιτήσιμον ἐκ φασολίων ῥόφημα καὶ μετὰ ταῦτα καθεσθεις πρὸ τοῦ γραφείου του ἀνέπτυξε τὸ φύλλον τοῦ «Αἰῶνος» καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ βραδέως, ἐκμυζῶν ἅμα ὑπερμέγεθες σιγάρον καὶ τρίβων μακαρίως διὰ τοῦ ἀντιχειρος τὸ πέλμα τοῦ τσαρουχίου του ἐπακουμβῶντος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σκέλους του, πλὴν μόλις εἶχε προχωρήσει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, ἐξέφερον ἡχηρὸν ἐπιφώνημα καὶ ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα.

Πρώτην φορὰν ἐμάνθη εἰς τὸ συνταράχτον τὴν πρωτεύουσαν φλογερὸν ζήτημα περὶ τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ διαδόχου. πρῶτην φορὰν διέβλεπε τὴν παρανομίαν καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς αὐτῆς καὶ τῆς κυβερνήσεως, τὴν κατὰ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἐλευθεριῶν σκευωρίαν καὶ ὡς Ἕλλην φιλελεύθερος ἀγανακτῶν ἀνέκραξεν :

—Ἄ ! γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλουν νὰ μᾶς κουβαλήσουν στὴν Ἀθήνα !... Μᾶς θέλουν ὄργανα τῆς μηχανορραφίας... Δὲν τοὺς γίνετα αὐτὴ τὴν κάθ' ὅλην... Γαρουφαλιά !... Φώτη !...

—Ἐτοιμα εἶνε, ἔτοιμα ! εἶπεν εἰσερχομένη περιχαρῆς ἡ εὐσαρκος σύζυγος τοῦ δημάρχου. Τὸ σεντοῦκι εἶνε γεμάτο.

—Νὰ τὸ ἀδειάσῃς πάλιν ! εἶπεν ἐπιτα-

κτικῶς ὁ κ. Σωτήριος.

Καὶ ἐνῶ ἡ κ. Γαρουφαλιὰ ἔμενεν ἐμβρόντητος, εἰσῆλθε κατηχαριστημένος ὁ Φώτης.

—Εὐρηκα δύο μουλάρια φερόρατα, ἀφρεντικό! εἶπεν. Τὰ ἐσυμφώνησα νὰ εἶνε ἔτοιμα...

—Νὰ πᾶς νὰ τὰ ξεσυμφωνήσης.

Ὁ Φώτης καὶ ἡ κυρία Γαρουφαλιὰ προσέβλεψιν ἀλλήλους ἔκθαμβοι, διότι ἤρχισαν ἤδη νὰ συλλαμβάνωσιν ὑπονοίας περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ δημάρχου, καὶ ἀπῆλθον ἵνα ἐκτελέσωσιν ἕκαστος τὴν δευτέραν παραγγελίαν.

* *

—Πότε λοιπὸν γιὰ τὴν Ἀθήνα; ἠρώτησε τὸν περιλύπον δήμαρχον εἰσερχόμενος οἰκίαν μετὰ τινος ὥρας εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁ κ. Μανώλης Ἀνοικτομμάτης, δικολάβος εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, τοκιστής, κομματάρχης καὶ κουμπάρος τοῦ κ. Σωτηρίου, ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων μετὰ τῆς κουμπάρας οἰκειότητα, ἥτις κατὰ τὰς κακὰς γλώσσας τοῦ χωρίου ἐδήλου ὅτι ἡ εὐρεῖα περιφέρεια τῆς κυρίας Γαρουφαλιᾶς δὲν ἦτο ὅπως ξένη πρὸς τὴν κομματάρχικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κ. Μανώλη. —Πότε γιὰ τὴν Ἀθήνα; Χαρὰ στήν τύχη σας! Εἶδα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἐφημερίδα τὰ ὅσα θὰ σᾶς γείνουν.

— Ποῖαν ἐφημερίδα; ἠρώτησε μετὰ περιεργείας ὁ δήμαρχος.

Ὁ κουμπάρος του ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ τῷ ἐνεχείρισε ρικνὸν καὶ ἐρρουπαμένον φύλλον τῆς «Παλιγγενεσίας» πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ δήμαρχος ἔρριπεν ἀπλήστως τὸ βλέμμα καὶ ἀφοῦ ἐπισταμένως ἀνέγνωσεν αὐτήν, ἀνέκραξεν ἀγαλλιῶν:

—Μὰ λοιπὸν εἶνε ἐνήλικος!

—Ποῶς; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ κ. Μανώλης.

—Ὁ διάδοχος! Δόξα σοι ὁ Θεός!... ἦλθε ἡ καρδιά μου στή θέσι της· δὲν πρόκειται λοιπὸν διὰ μηχανορραφίας κατὰ τοῦ Συντάγματος!... Τότε θὰ ὑπάγω μετὰ χαρᾶς.

Καὶ ἔσπευσε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν πρὸς τὴν σύζυγον δευτέραν παραγγελίαν καὶ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν Φώτην νὰ μὴ ξεσυμφωνήσῃ τὰ μουλάρια.

Ἡ χαρὰ τοῦ ἀγαθοῦ δημάρχου διήρκεσε μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀποτελειώσει τὸ δεῖπνον, ὅτε ὁ τηλεγραφοκὸς διανομὸς ἐλθὼν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας τῷ ἐνεχείρισε τηλεγράφημα. Ὁ κ. Σωτήρης τὸ ἠνοίξε μετὰ σπουδῆς καὶ εἶδεν ὅτι ὁ τηλεγραφῶν πρὸς αὐτὸν ἐξ Ἀθηνῶν ἦτο ὁ πολιτικός του φίλος τέως βουλευτῆς καὶ ὑποψήφιος κ. Κουνουπιδης. Ἐλεγε δὲ τὸ τηλεγράφημα:

«Μὴ ἀναχωρήσης πρωτεύουσαν· πρόσκλησις πηγίς· τεκταίνονται ἀπαίσια· ταχυδρομικῶς καθέκαστα».

Ὁ δήμαρχος ἔπεσε βαρύντος ἐπὶ μιᾷς ἔδρας καὶ μεθ' ἠθροῦ φωνῆν εἶπε πρὸς τὴν προσελθοῦσαν σύζυγον:

—Γαρουφαλιὰ μου! μὴν ἐτοιμάσης τίποτε!.. κοντεύω νὰ παλαβώσω!.. Καὶ οὐ, Φώτη, προσέθηκε στραφείς πρὸς τὸν κλητῆρα, νὰ πᾶς νὰ πῆς πῶς δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην διὰ τὰ μουλάρια.

* *

Φοβερὸν νύκτα διῆλθεν ὁ ταλαίπωρος δήμαρχος καὶ φρικτὰ ὄνειρα εἶδε κατὰ τὰς ὀλίγας ὥρας καθ' ἃς ἔκοιμήθη. Ὅτε μὲν ἔβλεπεν ὅτι ἐνῶ εὐρίσκειτο εἰς τὰς περιχύσους αἰθούσας τῶν ἀνακτόρων, τὸ ἔδαφος αἴφνης ἠνοίγετο ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ἐβυθίζετο εἰς βάραθρον, ὅτε δὲ ὅτι συνελαμβάνοντο ὅλοι ὁμοῦ οἱ δήμαρχοι ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως ὑπὸ χωροφυλάκων καὶ ἐξηναγάζοντο διὰ τῆς λόγχης ν' ἀποκηρύξωσι τὸ Σύνταγμα. Εὐθὺς ὡς ἐξύπνησε, δύσθυμος, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς, ἔξειψε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὰ πέριξ χωρία ἐν τοῦ ἀέθρου ὅσας ἐφημερίδας ἤθελον εὐρεῖν καὶ κατηνάλωσε σχεδὸν τὰ δύο τρίτα τῆς ἡμέρας του ἀναγινώσκων αὐτάς. Αἱ περιγραφαὶ τῶν ἐσρατῶν, αἱ περὶ τῆς χρυσῆς ἀμάξης τοῦ βασιλέως πληροφορίαι, αἱ παρατάξεις, οἱ χοροὶ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, τὸ γεῦμα εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ πρὸ πάντων ἡ περὶ τοῦ παρασήμου ὑπόσχεσις ἐξῆψαν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Σωτηρίου καὶ ἐνέπνεον αὐτῷ ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν. Ἀλλ' ἔπειτα ἤρχοντο αἱ συζητήσεις περὶ τῆς ἐνηλικιότητος ἢ μὴ ἢ κατὰ κράτην περὶ παρανομίας, αἱ καταγγελταὶ περὶ τῶν κυβερνητικῶν καὶ αὐλικῶν

σκευωριῶν καὶ τὸ αἷμά του πάλιν ἐπάγωνε καὶ ἡ ἀμφιβολία εἰσῆρχετο εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἠγείρετο περιπατῶν καὶ ψιθυρίζων :

— Εἶνε ἄρα ἐνήλιξ ἢ ὄχι ; ποῖος τέλος ἔμπορεῖ νὰ με διαφωτίσῃ ;

Καὶ ὡς νὰ εἰσῆκουσεν ἀμέσως ὁ Θεὸς τὴν ἐπιθυμίαν του, εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀσθμαίνων ἡ Φώτης φέρων ἐν ἔγγραφον μετὴν σφραγιδα τῆς Νομαρχίας. Ὁ δήμαρχος τὸ ἤνοιξεν, ἀνέγνωσεν αὐτὸ μετὰ σπουδῆς καὶ ἡ μορφὴ του ἰλαρύνθη.

— Ἄ, τοὺς μασκαράδες ! ἀνεβόησεν ἐπίτηδες λοιπὸν τὰ γράφον δια νὰ κάνουν ἀντιπολέτευσιν !... Φώτη ! τρέξε γρήγορα σὲ παρακαλῶ, νὰ βρῆς πάλι τὰ μουλάρια !... Γαρουφαλιά !...

Ἄλλ' ὁ Φώτης αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐκινήθη.

— Ἀφεντικὸ, εἶπεν, αὐτὸς ὁ κλητῆρας ποῦ ἔφερε τὸ ἔγγραφο, εἶπε πῶς ἦταν στὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἕνα γράμμα γιὰ τοῦ λόγου σας. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πρῶτα κ' αὐτὸ τί λέει !...

Ὁ Φώτης εἶχε προαίσθημα. Τὸ γράμμα τῷ ὄντι ἐκομίσθη μετ' ὀλίγον, ἦτο δὲ τὸ τοῦ ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ Κουνουπιδῆ, ζωηρῶς παριστάνοντος ἐν αὐτῷ τὰς πλεκτάνας τῆς κυβερνήσεως καὶ αὐστηρῶς ἀπαγορευόντος εἰς τὸν κ. Σωτήριον νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸ χωρίον του.

— Δοιπόν, ἀφεντικὸ, νὰ πάω τώρα ; ἠρώτησεν ὁ Φώτης.

— Ὅχι, ἀπήτησε περίλυπος ὁ δήμαρχος, μὴν πᾶς ;...

— Τί με θέλεις πάλιν ; εἶπεν εἰσερχομένη ἡ σύζυγός του.

— Ἦθελα, εἶπε με φωνὴν σχεδὸν τραυλίζουσαν ὁ κ. Σωτήρης, λὰ σοῦ πῶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ ρούχα... ἀλλὰ τώρα πάλιν.. δὲν εἶνε ἀνάγκη πλέον !...

— Μὰ δὲν μοῦλές πῶς εἶσαι διὰδέσιμον ! εἶπεν ἡ εὐσαρκος κυρία Γαρουφαλιά ἀγανακτούσα. Μὰς ἔχεις ἀποτάχθῃς ἄνω κάτω ὅλους με αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἀποφάσισε τέλος πάντων θὰ πᾶς ἢ δὲν θὰ πᾶς ;...

Ἄλλὰ μήπως ἦτο εὐκολον πρᾶγμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον τόσον ἀφελῶς τὸν διέτασσε νὰ πράξῃ ἡ σύζυγός του ;

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἐγαγγάλιζον αὐτὸν αἱ διασκεδάσεις καὶ αἱ τιμαὶ τῆς πρωτεύουσας οὔτε ἐπτόουν τὴν φιλοπατριάν του τὰ τεχταίνόμενα τυραννικὰ σχέδια, ἂν μετέβαινε θὰ δυσηρόσσει τὸν προστάτην του βουλευτῆν, ἂν δὲ δὲν μετέβαινε θὰ δυσηρόσσει τὸν νομάρχην καὶ τὴν κυβερνήσιν, ἦτις, ὡς διεδίδετο, εἶχε σκοπὸν νὰ φέρῃ σιδηροδροσμίους διὰ πολεμικῶν πλοίων τοὺς ἀπειθεῖς δημάρχους εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Καὶ τὸ δῖλημα ἔπρεπε νὰλυθῇ μέχρως ἐσπέρας, διότι τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ἀνεχώρει νὸ ἀτμόπλοιον, ἡ μόνη μέχρως τῆς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν εὐκαιρία !

Ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ φύγῃ ἐνταυτῷ καὶ νὰ μείνῃ ... νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ταυτοχρόνως νὰ παρευρίσκειται εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς πρωτεύουσας !..

Φαινή ἰδέα ἐπῆλθεν αἴφνης εἰς τὸ πνεῦμά του... Ἐν ἀνδρείκелον ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ, νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, ὄχι βεβαίως εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου δὲν ἠδύνατο τὸ ἀνδρείκелον νὰ μεταβῇ μόνον του, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὁ ἀνεχώρει κρυφίως, θὰ διεσκέδαζεν εἰς Ἀθήνας, θὰ διέδιδεν ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἐν ἀνδρείκелον θ' ἀνεπλήρου αὐτὸν προσωρινῶς εἰς τὸ γορφεῖον ἢ καὶ εἰς τὴν κλίνην.

Τόση ἦτο ἡ χαρὰ του, ὥστε ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν κυρίαν Γαρουφαλιάν εἰσελθούσαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ γραφεῖον, ἀνακοινώσας παραχορῆμα εἰς αὐτὴν τὸ σχέδιόν του.

— Ἀνδρείκел-ν !... εἶπεν ἡ εὐσαρκος σύζυγος ; μὰ δὲν εἶνε φόβος μὴ ἀνακαλυφθῇ ; δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἦτο ἀνθρωπος ἀληθινός ;

— Μὰ ποῖος ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σωτήριος.

— Ὁ κουμπάρος μας ! εἶπε δισταζούσα ἡ κυρία Γαρουφαλιά.

Ὁ δήμαρχος ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ἰδέας, ἠσπασθη τὴν σύζυγόν του, ἐπαινῶν μεγαλοφώνως τὴν εὐφυΐαν της, ἔπεμψεν ὀριστικῶς τὸν Φώτην νὰ παραγγείλῃ τὰ μουλάρια καὶ προσκαλέσας τὸν κουμπάρου κ. Μανώλην, ἀνέβηκεν εἰς αὐτὸν τὴν λεπτὴν καὶ σοβαρὰν ἄμα ἐντολήν, ἣν ἐκείνος μετὰ τινὰς ἐνδοια-

σμούς, ἀπεδέχθη.

— Ἰδὲς καλά ! εἶπεν αὐτῷ ὁ κ. Σωτήριος, θέλω νὰ τὰ καταφέρῃς καλά !

Τὴν ἐσπέραν ἐνῶ δύο γοργοὶ ἡμίονοι μετέφερον τὸν δήμαρχον καὶ τὸν κλητῆρά του εἰς τὴν παραλάν, ὁ κουμπάρος κρυφίως ἐλάμβανε κατοχὴν ἐπὶ πάντων τῶν δικαιωμάτων τοῦ κ. Σωτηρίου, ὡς τῷ ὑπεσχέθη.

Ἐν τούτοις καθ' ὁδὸν ἐξ ἑνὸς τιναγμοῦ τοῦ ζῶον εἶχε πέσει τὸ φέσιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ δημάρχου, μὲ ὄσας δὲ προσπαθείας καὶ ἂν κατέβαλεν ὑπῆρξεν ἀδύνατον πλέον νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

— Τί διάβρολο ἔπαθε τὸ φέσι μου κ' ἐστένευσε δὲν εἰξεύρω ! ἔλεγεν ὁ κ. Σωτήριος, ἀλλὰ δὲν πειράζει· θὰ πάρω ἕνα καινούριο στὴν Ἀθήνα.

Καὶ ἀπέκτησε τῷ ὄντι ἐν φέσιον καινούργες καὶ εὐρύχωρον, μετὰ ἑννέα μῆναςδὲ καίτινα υἱὸν ἐπίσης καινούργη, ὅστις ἐνεγράφη μετὰ πομπῆς εἰς τὸ μητρώον τοῦ δήμου ὡς γόνος αὐτοῦ γνήσιος καὶ διάδοχος τῆς ἰσχύος του παρὰ τῷ λαῷ τῶν Φασκομηλίων.

ΟΙ ἈΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ

Σὲ κάθε πόλη, σὲ κάθε χωριό, σὲ κάθε τόπο πού ὑπάρχουν Κεφαλονίτες, πρέπει τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» νὰ ἔχουν τὸν ἀνταποκριτὴ τους. Ἀπὸ παντοῦ πρέπει νὰ ἔχουμε νέα σχετικά μετὰ τὴν κοινωνική, καλλιτεχνική καὶ λογοτεχνική κίνηση. Ὅλοι ὅσοι αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους ἱκανὸ καὶ θέλουν νὰ προσφέρουν τίς πολύτιμες ὑπηρεσίες τους, ἄς μᾶς γράψουν στέλνοντας μαζί καὶ μία τους φωτογραφία γιὰ τὸ δελτίο ἀνταποκριτοῦ πού θὰ τοῦ στείλουμε. Τὰ καθήκοντα τῶν ἀνταποκριτῶν εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα. Τὸ κυριώτερο εἶναι ἡ τακτικὴ ἀποστολὴ ἀνταποκρίσεων καθὼς καὶ σχετικῶν φωτογραφιῶν. Δεύτερον καθήκον εἰναι ἡ διάδοσις τοῦ φύλλου, ὅσον τὸ δυνατόν εἰς περὶ σσότερους Κεφαλονίτες καὶ ἡ ἐγγραφή συνδρομητῶν. Ἄλλο καθήκον εἶναι ἡ κατὰ τόπους ἐκπροσώπηση τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὰς δημοσίας ἐορτὰς καὶ γενικά εἰς κάθε δημοσίαν ἐμφάνισι.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὅροι συνδρομῶν

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	Δοχ. 80
Ἄμερικῆς	Ἄμερικῆς	Σελ. 10
Ἐξάμηνος		Δολ. 2
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ	Δοχ. 40
Ἄμερικῆς	Ἄμερικῆς	Σελ. 5
		Δολ. 1

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι' ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαιτέρως συμφωνία

Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν διεύθυνσιν

Παν. Πατρίκιον
Βιβλιοπωλεῖον Α. Καραβία
Ἀκαδημίας 50, Ἀθήναι.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κεφαλληνιακὴ Τουριστικὴ Ὁργάνωσις

Με μεγάλη μας χαρὰ ἀναγγέλλουμε τὴν ἴδρυσιν τῆς «Κεφαλληνιακῆς Τουριστικῆς Ὁργανώσεως» ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει τὴν δημιουργίαν τουριστικῆς κινή-

Καθῆκον ἐπίσης τῶν ἀνταποκριτῶν μας, εἶνε ἡ σύνδεσὴ τους μετὰ τοὺς κατὰ τόπους φίλους μας. Ὅλα τὰ ἔξοδα (κίνηση, φωτογραφίες κ λ.π.) θὰ βαρύνουν τὸ περιοδικό.

Ἰδιαιτέρως ἐπιστοῦμε τὴν προσοχὴ τῶν ἀγαπητῶν μας φίλων τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοὺς παρακαλοῦμε θερμότατα, νὰ γίνουν ἀνταποκριταὶ τῶν «Κεφ. Νέων» καὶ ὅλους γενικά νὰ μᾶς στέλνουν φωτογραφίες ἀπὸ τὴν κίνησίν τους, ἀπὸ τὴ ζωὴ τους, τίς ἐκδρομὰς τους, τίς γιορτὰς τους. Τὸ περιοδικὸ μας ἔχει σκοπὸ καὶ θὰ προσπαθῆσῃ νὰ κατορθώσῃ, νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄκρη τῆς γῆς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἀναγκῶστες φίλους καὶ ἰδιαιτέρως ἀνταποκριτάς. Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσουμε μόνο μετὰ τὴ δική σας βοήθεια. Ἐμπρός λοιπόν! Μὲ πίστη ἄς δουλέψουμε γι' αὐτό,

σεως στὸ νησί μας. Μπορεῖ νὰ πῆ κα νεῖς πὼς ἦταν ἀνάγκη ἄμεσος ἢ ἴδρυσίς τῆς Κ.Τ.Ο., γιατί ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα μας μὲ τίς τόσες ὠμορφιές, μὲ τίς τόσες εὐκολίες συγκοινωνίας δὲν ἔχει καμμιά κίνησι ξένων καὶ ἰδιαίτερος τὸ καλοκαίρι. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ γράψουμε πολλὰ γιὰ τὴν Κ. Τ. Ο. καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς καὶ θὰ ζητήσουμε συνεντεύξεις ἀπὸ τοὺς ἰδρυτὰς καὶ συμβούλους.

Στὶς ἀρχαιρεσίαις οἱ ὁποῖαι ἔγιναν, ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς: Πρόεδρος ὁ κ. Χοῦδᾶς, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Μ. Δελαδέτσιμα, γενικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Ὀδ. Μαρκέτος, ταμίας ὁ κ. Ἄν. Κοσμετᾶτος, ἐφορος τμημάτων ὁ κ. Δ. Καροῦσος, καὶ σύμβουλοι αἱ κυραὶ Μαρῖνου Βαλλιάνου, Μεταξᾶ—Τσαγκοῦ, Μομφερράτου—Φλώρου καὶ οἱ κ.κ. Π. Ἀγγελᾶτος, Π. Γιαννουλάτος, Π. Γκιόλιας, Θρ. Δρακάτος, Π. Ἰγγλέσης, Ἄλ. Κρασσᾶς, Μ. Λυκούδης, Πλ. Μεταξᾶς, Π. Ποταμιᾶνος καὶ Δ. Τρωϊάνος.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ

Ναυτικὰ ἀτυχήματα

10)2)34

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα διὰ τοῦ Ὀλλανδικοῦ «Σαντοῦρονος» μετεφέρθη τὸ πλήρωμα τοῦ ἀνατραπέντος μικροῦ ἱστιοφόρου «Ἅγιος Νικόλαος» τόνων 15 ὑπὸ τὸν Κυβερνήτην Δ. Ρήγαν.

Τὸ ἐν λόγῳ ἱστιοφόρον πλέον ἀπὸ Κρουνέριον διὰ Πάτρας ἀνετράπη 3 μίλλια βορειοδυτικῶς τοῦ λιμένος Πατρῶν, λόγῳ τοῦ πνέοντος σφοδροτάτου ἀπληλιώτου. Τὸ πλήρωμά του ἀναρριχηθὲν συνεκρατεῖτο ἐκ τῆς τροπίδος τοῦ ἱστιοφόρου ἐπὶ τριῶρον, διερχομένου δὲ ἐκεῖθεν τοῦ Ὀλλανδικοῦ φορτηγοῦ, διὰ φωνῶν καὶ σημάτων ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ πληρώματός του καὶ ῥίψαν τοῦτο τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς παρέλαβε καὶ τοὺς μετέφερε εἰς τὸν λιμένα μας.

Ὡς ἀφηγήθησαν, τὸ πλήρωμα καὶ ὁ πλοίαρχος τοῦ Ὀλλανδικοῦ παρέσχον εἰς αὐτοὺς ἄκραν περιποίησιν.

Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐβ-

θίσθη λόγῳ τρικυμίας ἔξωθι τῶν Ἄλυκῶν Ζακύνθου ἢ βρατοῖερα «Σωτηρία» τοῦ κυβερνήτου καὶ ἰδιοκτῆτου Δ. Γαλιαστοῦ τόνων 30, μὲ φορτίον ἐλαιοπυρῆνος τὸ ὁποῖον εἶχε παραλάβει ἐκ τοῦ λιμένος μας.

Τὸ πλήρωμά του ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν ἀνδρῶν μετὰ πολλοῦ κόπου κατάρθωσε καὶ ἔφθασε διὰ τῆς λέμβου τοῦ ἱστιοφόρου εἰς τὴν ξηράν.

Ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κίνησι

Ὁ γνωστὸς ποιητὴς καὶ λογοτέχνης κ. Τάκης Μαυροκέφαλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Κυρίας του, ἔδωσε σειρὰν μαθημάτων—διαλέξεων στὰ ἐκπαιδευτήρια τοῦ Ἀργυροστολίου.

Ἀγορὰ φορτηγῶν πλοίων

Τὰ ἀγορασθέντα παρὰ τῆς ἐταιρίας τοῦ κ. Ν. Λυκιαρδοπούλου φορτηγὰ «Σουλάντις» Ἀγγλικὸν τόνων γκρὸς 4 882 (κατασκευῆς 1918) καὶ «Βαλτικὴ» Γαλλικὸν τόνων γκρὸς 5.085 (κατασκευῆς 1917), τελοῦν ἤδη ὑπὸ ἐπιθεώρησιν καὶ παραλαβὴν, τὸ μὲν πρῶτον εἰς Τάιν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὸ Λονδίνον. Ἀμφότερα θὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ θὰ νηολογηθοῦν εἰς Ἀργοστόλι, θὰ μετονομασθοῦν δὲ «Δάφνη» καὶ «Κεραμιές».

Ναυτικαὶ εἰδήσεις

Τὸ φορτηγὸν «Τάσις» τοῦ ἐφοπλιστοῦ Γ. Ραζῆ, πλέον ἐκ Γδύνιας διὰ Μπούενος Ἄυρες μὲ φορτίον γαιανθράκων, προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς διώρυγος τοῦ Κιέλου εἰς τὸ χιλιόμετρον 41.4 καὶ κατόπιν εἰς τὸ χιλ. 35 6. Τὸ σκάφος μὴ ὑποστὰν ζημίας ἐξηκολούθησε τὸν διὰ τὸ Μπούενος Ἄυρες πλοῦν του.

Τὸ ὑπὸ Αἰγυπτιακὴν σημαίαν φορτηγὸν «Τρεγκόδνα» τῶν ἐφοπλιστῶν υἱῶν Ἐυδιᾶ πλέον ἐκ Λένιγκραντ δι' Ἀμβέρσαν προσήραξεν εἰς τὴν νῆσον Χόνκλαντ.

Χοροὶ

Ὁ ἐφετεινὸς χορὸς τοῦ Συλλόγου Κεφαλλήνων καὶ Ἰθακησίων Παλαιῶς, δὲν εἶχε βεβαίως τὴν περυσινὴ ἐπιτυχία. Ἡ ἀναβολὴ του τὴν τελευταίαν στιγμὴν, λόγῳ τοῦ χιονιοῦ ποῦ ἔκανε ἀδύνατον τὴν κυκλοφορίαν στοὺς δρόμους, ἢ ὄχι

καλή ὀργάνωσίς του, καὶ ἡ κακὴ ἐκλογή αἰθούσης καὶ ὥρα, εἶναι οἱ λόγοι τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ὁ κόσμος ὅμως πού ἦταν ἀφθονος καὶ ἐκλεκτὸς διεσκέδασε κ' ἐπέρασε μὰ πολὺ εὐχάριστη βραδυά. Μεταξὺ τῶν πολλῶν σημειώομεν. Τοῦς κ. κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν Ἀρχηγὸν τῶν Ἐλευθεροφρόνων, Στρατήγην, Ἀφούς Παῖζη, Ἀθ. Μεταξᾶν, Κατσιγεραν, Σβορώνον, Χωραφᾶν. Τὰς κυρίας Ἰγγλέση, Χατζῆ. Τὰς δίδας Ἰγγλέση, Ζαμάνη Λοβέροδου, Τουλιάτου, Μεταξᾶ, Τρουπέτα, Τουλιάτου, Βασιλοπούλου κλπ. Τοῦς κ.κ. Δανηλάτον, Ἀφούς Ζαμάνη, Ἀφούς Βασιλοπούλου κλπ. Ἦσαν τόσα τὰ ἰνόμαστα τῶν παρευρισκομένων καὶ τόσους οἱ διακρίσεις, ὥστε ἔπρεπε νὰ γεμίσομε σελίδες ὀλόκληρες τοῦ περιοδικοῦ μας μ' αὐτά. Τὸ λαγεῖο, τὸ πλούσιο κοτιγιόν, ἀιτραξιὸν κλπ. ἔδωσαν ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα στὸ χορὸ κ' ἔτσι κράτησε μέχρι τὶς πρωῖνές ὥρες.

Δυστυχῶς στὴν Ἀθήνα δὲν ἔγινε ἐφέτος οὔτε ὁ ἐτήσιος χορὸς τοῦ Συλλόγου τῶν Κεφαλλήνων. Εἶναι αὐτὸ πολὺ λυπηρὸ φαινόμενο.

* *

Καὶ στὸ Ἀργοστόλι ἐφέτος, καθὼς μαθαίνουμε ἔγιναν πολλοὶ χοροὶ καὶ μάλιστα ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένοι. Λυπούμαστε πού δὲν ἔχομε χωρὸ νὰ δημοσιεύσομε περισσότερες λεπτομέρειες.

Ἀπὸ τὴν Ἐρυσσο μαθαίνουμε ἐπίσης ὅτι ὁ κόσμος διεσκέδασε ἀρκετά. Ἐγιναν χοροὶ στὴν Ἄσσο, στὸ Φισκάργο κ' ἓνας μεγάλος στὸ καινούργιο σχολεῖο τῆς Κοινοτήτος Τουλιάτων.

Καὶ σ' ὄλο ὅμως τὸ ἄλλο νησί δὲν πῆγαν πίσω. Παντοῦ γλέντησαν, χόρεψαν καὶ διεσκέδασαν στὸ διάστημα τῆς Ἀποκριᾶς. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ κοσμικὸς...

ΤΑ ΦΟΡΤΗΓΑ ΜΑΣ

Τελευταῖαι εἰδήσεις

Ἀθανάσιος. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Πορὶ Τάλμποτ 16 Φεβρουαρίου.

Αἴγιος. Α. Λούζη. Εἰς Πλέϊτ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου, φορτώνει.

Ἀνδρέας. Σ. Γ. Ραζῆ. Ἐφθασε Γδύνια 12 Φεβρουαρίου.

Ἄννα. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ροζάριο 1 Φεβρουαρίου.

Ἄννα Μαζαράκη. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἐφθασε Ἀμβέρσαν 11 Φεβρουαρίου.

Ἀντζουλέττα. Υἱοὶ Ἀντ. Γιαννουλάτου. Εἰς Πειραιᾶ ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου.

Ἀρτεμισία. Π. Μακρῆ. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1933.

Ἀττικὸς. Α. Λούζη. Διῆλθε Γιβραλτὰρ 11 Φεβρουαρίου διὰ Νέαν Ὑόρκην.

Βαλλιάνος. Α. Λούζη. Εἰς Βασσόραν 15 Φεβρουαρίου.

Βασ. Δεστούνης. Π. Β. Δεστούνη. Ἐφθασε Svendborg 13 Φεβρουαρίου καὶ Δάντσιγκ 19, Δάφνη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διῆλθε Φ. Νορόνχα 20 Φεβρουαρίου διὰ Πλέϊτ.

Εἰρήνη. (τάνκερ). Α. Καλλιγᾶ κλπ. Ἐφθασε Σαβόνναν 15 Φεβρουαρίου καὶ ἀνεχώρησε 17 διὰ Βατοῦμ (Πειραιᾶ 24).

Ελισάβετ. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἀνεχώρησε Τάιν 11 Φεβρουαρίου. Γιβραλτὰρ 19 διὰ Πόρτ Σάϊδ.

Εὐτυχία. Γ. Βεργωτῆ. Ἀργεῖ Βενετιαν ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1932.

Εὐτ. Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Χαλκίδα 13 Φεβρουαρίου διὰ Ρωσσίαν.

Ζέφυρος. Α. Λούζη. Ἐφθασε Ροζάριο 1 Φεβρουαρίου.

Ἡφαιστος. Υἱὸν Ἀν. Γιαννουλάτου. Διῆλθε Πειραιᾶ 12 Φεβρουαρίου δι' Ἀμστερνταμ.

Καλυψὼ Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἐφθασε Σάντος 3 Φεβρουαρίου.

Κάτε. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διῆλθε Γιβραλτὰρ 11 Φεβρουαρίου. Skaw 20 διὰ Δανίαν.

Κεραμῆς. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ὅραν 12 Φεβρουαρίου καὶ ἀνεχώρησε 15 διὰ Κωσταντζαν.

Μαίρη Δευτεραίου. Βασ. Δευτεραίου. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου.

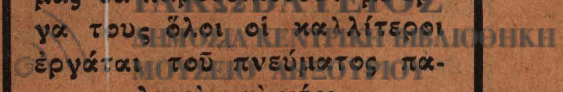
Μαιῶνις. Α. Σουνοδινῶ. Ἀνεχώρησε 20 Φεβρουαρίου διὰ Ρωσσίαν.

Μεῦς. Α. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Ἀμστερνταμ 17 Φεβρουαρίου διὰ Νάντσιγκ, ἔφθασε 20.

Νικόλας. Β. Σ. Ρωσολύμου. Ἐφθασε Ρότ-

ΤΑ "ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,"

ἔχουν ἐξασφαλίσαι τὴ συνεργασία τῶν ἐκλεκτοτέρων Κεφαλλήνων διανοουμένων καὶ ἐπιστημόνων. Ἀπὸ τὶς στήλες μας εἶα παρρησιασθῶν με ἔργα τους ὅλοι οἱ καλλίτεροι ἔργαται τοῦ πνεύματος παλαιοὶ καὶ νέοι.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Τὴ στήλη αὐτή, πού ἐγκαινιάζουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο μας φύλλο, πρέπει νὰ τὴν προσέξουν πολὺ ὅλοι μας οἱ ἀναγνώστες. Ἀπὸ ἐδῶ θ' ἀπαντᾶμε σ' ὅλους ὅσους μᾶς στέλνουν συνεργασίους, ἀπ' ἐδῶ θὰ λύνουμε τὶς ἀπορίες τῶν φίλων μας καὶ ἐδῶ θ' ἀναί --μπορεῖ νὰ τὸ πῆ

τεργναμ 17 Φεβρουαρίου

Νύμφη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Φ. Νορόνια 19 Φεβρουαρίου διὰ Πλέιτ.

Παναγῆς. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ρότερνταμ 11 Φεβρουαρίου.

Παναγῆς Βαλλιάνος. Α.Σ. Βαλλιάνου. Ἀργεῖ Σύρον ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1931.

Πάνις. Α. Ἀναστασίου. Ἐφθασε Λιβόρο 10 Φεβρουαρίου καὶ Πειραιᾶ 26.

Περσεύς. Α. Ἀνδρεάτου. Διήλθε Olinda 15 Φεβρουαρίου διὰ Μπούενος Ἄγρες.

Πολύμνια. Σ. Μιχαλιτσιάνου. Ἐφθασε Πενσακόλαν 19 Φεβρουαρίου.

Προμηθεύς. Υἱὸν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Ἐφθασε Πειραιᾶ 21 Φεβρουαρίου (δι' Ἰνδίας).

Ρίτα. Γ. Πανᾶ. Ἐφθασε Πειραιᾶ 16 Φεβρουαρίου (διὰ Θεοδόσιαν).

Ρόκος. Γ. Βεργωτῆ. Ἐφθασε Huston 22 Φεβρουαρίου.

Ρόκος Βεργωτῆς. «Βεργωτῆς» Α.Ε. Ἐφθασε Ρότερνταμ 22 Φεβρουαρίου.

Τάνης. Π. Ἀντύπα. Ἐφθασε Πειραιᾶ 22 Φεβρουαρίου.

Τάσις. Γ. Ραζῆ. Εἰς Μπούενος Ἄγρες 22 Φεβρουαρίου.

Φώτης. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Μπούενος Ἄγρες Ρόδς 18 Φεβρουαρίου.

Χαράλαμπος. Υἱὸς Ἀντ. Γιαννουλάτου. Ἐφθασε Πειραιᾶ 1 Φεβρουαρίου.

Χλόη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ἀμβέρσαν 17 Φεβρουαρίου.

Διγαῖον. (Υπὸ Ἀγγλικὴν σημαίαν). Ἀδ. Κουρούκλη—Ἀσίη καὶ Σια. Εἰς Γαλάτσι ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου.

Auratan. (Υπὸ Ρουμανικὴν σημαίαν). Μ. Ν. Βαλσαμάκη. Εἰς Γαλάτσι ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1933.

Modig. (Υπὸ Νορβηγικὴν σημαίαν). Γεωργ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε 15 Φεβρουαρίου ἀπὸ Γάνδην δι' Ὁσλο.

Τρεγκόδραν. (Υπὸ Αἰγυπτιακὴν σημαίαν). Κ. Ξεδιᾶ καὶ Υἱὸν. Ἀργεῖ Ἀμβέρσαν ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου.

κανεῖς αὐτὸ καθαρὰ—τὸ ἐσωτερικὸ δελτίο τῆς κινήσεώς μας. Παρακαλοῦμε ὅλους ὅσους ἔχουν ἀπορίες, ὅσους βλέπουν λάθη μέσα στὸ περιοδικὸ μας νὰ μᾶς γράφουν ἀφοβὰ τὴ γνώμη τους καὶ ὅτι εἶναι σωστὸ θὰ γίνεταί ἀμέσως. Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ ὄψη τοῦ χαρτιοῦ. Γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν παρεξηγήσεις, δηλώνουμε ὅτι δὲν χρειάζεται κανένα δικαίωμα κρίσεως, γιατί θ' ἀναίσιχρό νὰ φτάσουμε σ' ἓνα τέτοιο σημεῖο.

Κον Γερ. Εὐθύμιατον. Καθηγητὴν Δηξοῦρι.—Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σὺς λόγια. Ἐλπίζουμε σύντομα ὅτι θὰ σᾶς δοθῆ καιρὸς καὶ θὰ μᾶς στείλετε συνεργασίαν σας. **Κον Γεράσ. Ἀντύπαν. Ἰνδίας.**—Γιὰ τὶς εὐχὰς σας εὐχαριστοῦμεν πολὺ. **Κον Κώσιαν Ἀντύπαν Ἀντυπᾶτα.**—Γιὰ ὅλες σας τὶς φροντίδες θερμότητα εὐχαριστήρια. Νέα ἐλάβαμε. Ἐπίσης ἀντίτιμα συνδρομῶν. Γράφουμε ἰδιαίτερος. **Κον Γεράσιμον Τουλιᾶτον. Δηξοῦρι.**—Μᾶς ὑποχρεώνετε μὲ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ σᾶς ὑπερευχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. **Κον Ἀνδρέαν Τουλιᾶτον, Γυμνάσιον Ἀργιστόλι.** Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σας. Τὴ στιγμή πού δὲν ὑπῆρχαν φωτογραφίες σὲ χαρτί μὰ ἐπρεπε νὰ μᾶς στέλατε φωτογραφίες σ' ὀτιδήποτε χαρτί. Σᾶς γράφουμε καὶ ἰδιαίτερος. Τὰ δελτία τῶν ἀνταποκριτῶν θ' ἀναί ἔτοιμα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Περιμένουμε φωτογραφίες ἀπὸ τὴν κίνηση τοῦ Γυμνασίου σας. **Κον Παναγῆν Βανδῶρον Μέμφις Ἀμερικῆς.**—Πρὸ καιροῦ σᾶς ἐστειλάμε γράμμα καὶ μπλόκ ἐγγρσφῆς συνδρομητῶν. Εὐχαριστοῦντες ἐκ τῶν προτέρων περιμένουμε ἀπάντησίν σας. Ἄν σᾶς εἶναι δυνατόν μᾶς στέλνετε φωτογραφίες ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν Κεφαλλήνων τῆς πόλεώς σας. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε. **Κον Γεράσ. Ματσούκην. Salusbury Ἀφρικῆς.**—Τί γίνεστε; Ἀσφαλῶς θὰ λάβατε γράμμα μας καὶ ἀγγελίαις καθὼς καὶ μπλόκ. Στείλτε μας καμμιὰ φωτογραφία ἀπὸ τὴν Κεφαλοντικὴν κίνηση τοῦ τόπου σας. Περιμένουμε γράμμα σας.

Ἐσιμῶτα εὐχαριστοῦμεν ὅλους ὅσους μᾶς ἐστειλαν συγχαρητήρια γράμματα γιὰ τὴν ἐκδοση τοῦ περιοδικοῦ καθὼς καὶ ὅσους μᾶς ἐβοήθησαν ἠθικὰ καὶ υἱικά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ

ΣΤΑ "ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,"

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ. *Πεωτομερῆς ἔρευνα σ' ὄλο
τὸ νησί. Ἐννευτεύξεις μὲ τοὺς ἀρμοδίους. Οἱ
ἀνάγκες τῆς Κεφαλληνίας. Πλουσιωτάτη εἰ-
κονογράφησις.*

ΝΕΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ. ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Μελέτες ἐπιστημονικῆς ἐκλαϊκευμένης.

ΠΟΙΟ ΗΤΑΝ ΤΟ ΝΟΣΤΙΜΩΤΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ; Ἐνα
ἔρώτημα ποὺ δ' ἀπαντήσουν ὅλοι οἱ ἐφέχον-
τες συμπατριῶτες μας.

Κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ